

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXVIII Ч. 4 КВІТЕНЬ 1981

APRIL 1981 No 4. Vol. XXXVIII

Великодні бажання	1
У.Л. Ощадність у гніві, щедрість у поблажливості	
Гуцульські писанки (за "Гуцульщиною" В. Шухевича)	2
Вітаємо Преосвященного Митрополита С. Салик	4
І. Рожанковська. Дмитерко-Ратич відійшла	5
О. Стефанович. Гетсиманія	6
Л. Мосендз. Христос воскрес	6
Український Музей. Д-р Б. Цимбалістий. Вшанування мистців	7
Вітаємо з уродинами	8
В. Левицька. Наша обкладинка	8
Т. Савицька. Записи на цілі СУА	9
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович.	
Потрібне нове товариство	11
С. Дрималик-Шевчик. Дорога	12
ОКА. Залишім кожному право вибору	14
Вислід конкурсу ім. сл. п. М. Островерхи	14
А. Совачева. Кризь пориви життя	15
Вісті з Централі	16
XIX Конвенція СУА	17
М. Цсик. Христини 4-го Відд. СУА	17
СФУЖО	19
Our Life	21
Харчування. І. Зельська. Сирна Паска. Л. Гриців. Наш город	24
Наша вишивка. Вишиваймо низинкою	25
Хроніка Округи Дітройт	26
Замість квітів	33
Нашим малцям	34
Датки на пресовий фонд	36
Загальні збори	обкл.

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor **Uiana Llubovych**
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець,

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Лвицька-Холодна.

На обкладинці **О. Маришук.** Кольографія. Провідна неділя. Київ 1971 р.
On the cover **O. Maryschuk.** Providna nedila Kiev 1971. Collagraph.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

© Copyright 1981 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
International Copyright Secured — All Rights Reserved
Made in U. S. A.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
Олександра Різник — заступниця голови
Люба Волинець — заступниця голови
Христина Навроцька — заступниця голови
Марія Томоруг — заступниця голови
Ірена Чайківська — протоколярна секретарка
Марія Савчак — кореспонденційна секретарка
Олександра Кіршак — касирка
Іванна Ратич — фінансова секретарка
Оля Гнатейко - вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Кіндрачук — організаційна
Дарія Маркус — культурно-освітня
Ірина Руснак — музейна — мистецька
Ірина Лончина — виховна
Теодозія Савицька — суспільної опіки
Ірина Качанівська — касирка суспільної опіки стипендій

Олена Процюк — пресова
— зв'язків

Люїза Сакс — статуюта

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
Поля Книш — член
Надія Попель — член
Евгенія Новаківська — заступниця
Оксана Микитин — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітройт
Наталія Даниленко — Філядельфія
Оксана Щурова — Нью Йорк
Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк
Ліда Гладка — Нью Джерсі
Марія Почтар — Округа Огайо
Марія Семків — Чикаго
Марія Гижа — Нова Англія
Тетяна Дурбак — Південний Нью Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

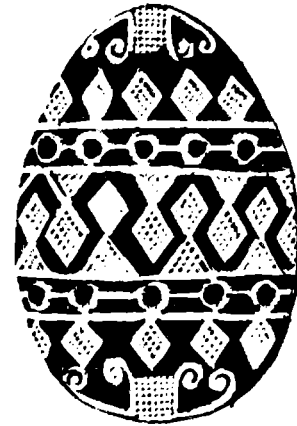
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
БАЖАЄМО
ПОЧЕСНІЙ ГОЛОВІ СУА ЛІДІЇ БУРАЧИНСЬКІЙ
ПОЧЕСНИМ ЧЛЕНКАМ СУА
ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ЗЕМЛЯКАМ В УКРАЇНІ, У ТЮРМАХ, ТАБОРАХ НА ЗАСЛАННІ
ЗЕМЛЯКАМ В КРАЇНАХ ПОЗА РІДНОЮ ЗЕМЛЕЮ
УСІМ ЛЮДЯМ ДОБРОЇ ВОЛІ
ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ГОЛОВНА УПРАВА
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

З нагоди Рокового Празника Великодня членам редакційної колегії, співробітникам — дописувачам, пресовим референткам Округ і Відділів СУА, передплатникам, читачам, Головній Управі і членству СУА, організованому й неорганізованому жіноцтву та всьому українському громадянству на поселенні й на батьківщині
сердечні побажання веселих свят і щирий привіт

ХРИСТОС ВОСКРЕС
шле Редакція й Адміністрація "Нашого Життя"

ОЩАДНІСТЬ У ГНІВІ, ЩЕДРІСТЬ У ПОБЛАЖЛИВОСТІ Й ЛЮБОВІ

Люди, які відділені від ширшого світу примушені довгий час перебувати в невеликому крузі тих самих співтоваришів, скажімо на кораблі, починають один одного не терпіти. Коли таке примусове співперебування продовжується, то найменші привички спосіб вислову чи поведінки, а згодом і сама присутність особи, колись нам приємної, визивають антипатію, ворожість майже ненависть.

Говориться таке про співтоваришів довгої подорожі кораблем, це переживають в'язні замкнені в двох чи трьох у тюремній келії. Але вони, ідейні, розумні люди свідомо випрацьовують внутрішню відпорність, випрацьовують спосіб поведінки проти негативних настанов. Плекання внутрішнього життя, праця над собою доводила до того, що люди, які перебували у нелюдських умовах, хоч знищені фізично оставались духовними велетнями. Згадати б хоч Михайла Сороку, чи Бориса Антоненка Давидовича, Миколу Руденка, а усіх їх не перерахувати.

Хоч не у такій гострій формі, але деякі подібні явища витворюються в еміграційних середовищах. Розказують, наприклад, про табори Ді Пі, де різниці поглядів, навіть на справи самі по собі невеликого значення, розбуджували емоції, спричиняли гніви, образи, обмови, конфлікти. Між людьми поставали перегороди з колючих дротів гніву й нетерпимости. Мала іскорка гніву, якщо її зразу не згасити поблажливостю під впливом самого тільки часу, без додаткових спонук може утривалитися й замінитися у твердий камінь злости, аж до ненависти. Позбутися

його, розбити важко а то й неможливо. Інколи сама причина десь загубилась у непам'яті, а її наслідки тривають і ростуть.

Буває, що людина звичайно лагідна й мила скаже щось гостро і вже на неї гніваємося, не хочемо її більше бачити. Антуан деЕкзюпері у своїй славній філософічній казці "Малий Принц" говорить, що можливо цей хтось був чимсь заклопотаний чи зажурений, зболілий, а назовні це проявилось у гнівних, гострих, недобрих словах.

Але ж чи таке траплялося тільки у таборах Ді Пі? Чи на землях, де ми поселилися і надалі не панує пошесть гнівів, навіть якщо вже не живемо у скупченнях в найближчому сусідстві зі своїми людьми? Як часто чуємо, або й говоримо, що ми того чи ту особу "не зносимо"?

На жаль таке явище виходить далеко поза границі особистих взаємовідносин. Різниці поглядів, партійної, ідеологічної чи організаційної приналежности замість викликувати дискусії, обмін поглядів родять ворожнечу, нетолерантність аж до запеклої ворожости. Буває, що навіть з явним ворогом нашого народу якось ще згідні ми говорити, але зі своїми людьми різних переконань не хочемо разом діяти, дискутувати, знаходити спільну дорогу до однієї ж цілі. Для "побіди" над людьми різних угруповань на вагаються вживати інколи не дуже то гідних способів. Бачать і говорять чи пишуть про хиби й незгідливість чи вади інших, а затирають свої. Замикають очі і вуха на правдиві зауваження, якщо

Докінчення на ст. 4

місийці

коники

церковці

Старовинні перекази

ГУЦУЛЬСЬКІ ПИСАНКИ УРИВКИ З "ГУЦУЛЬЩИНИ"

В полуговіне — середупісте, починають газдині думати про писанки.

Писанем яєць займають ся *писанчьирки* — *писарки* — вправді до того і терпеливі жінки. Де нема таких жінок, там дають писати у сусідні села ба навіть на буковинський бік.

Лагодячись до писання, *відпитує* писанчарка собі яйце від *первістки* — курки, що перше яйце знесла; як напече таких яєць найменше хоч трое, а найбільше дев'ятеро, то бе їх у понеділок рано до сходу сонця на сирім дереві, а на другім сирім дереві відлучує жовток від білка: жовток переколочує в горшати і переховує его через цілий час, як довго пише писанки; се вона робить тому, бо жовток яйця від *первістки* "ловит добре фарбу, а від того відглядають писанки сьвітло". Упоравши ся з тим, прилагоджує ся писанчарка до писання у пору коли сонце сходить; вона лагодить насамперед двоє *Писальців* — *кьисток*.

З писанок роблять газдині *пташки* — голубці в

той спосіб, що вибравши середину писанки дороблюють із барвного паперу хвіст і крила а голову з воску; ті пташки завішують у хаті на пам'ятку, що як Ісус народив ся, то голубец прилетів і над ним *лелів*!"

Шкаралуці з писанок мечуть лише у ватру або у воду, гріх деінде кинути.

Писанкам надають велике значіне, бо вірують, що писанка не прийме жадних чьирів, тому ніхто не може писанці зробити ніяких *чінків*.

"Перші писанки писала, як запевняла Анна Кокуцьччка з Космача, *Матір Божжа*. Вона любила дуже курочки, а Ісус, як був маленький, грав ся яйцями курячими. *Матінка Божжа* писала Єму ті яйці золотою кьисткою. *Йик Христа* взяли на муки, писала *Мати Божжа* у ночі на потемки писанки та удавала дуже красні; *йик писала, котили ся їй з очий слези*; що *слізка* на писанку канула, там *учинила ся цїточка*; тому *кладут писанчьирки на писанку цїточки*. Она написала писанок і понєсла *Пілатієви*, аби не мучив Ісуса; она гадала, що він ними буде ся так *тішити*, як Ісус!"

кучьирйива

пиринїї

жсьибївска

Софія Довганючка з Тюдева розка-
зує про повстане писанок ось що: "Коли
циган робив цьвѣшкы прибивати Ісу-
са Христа на хрест, тогди зчинили ся
з золота жуужлі. Йик стали жиди да-
ві (рано) прибивати до хреста, сьві-
тило би си, тіло Ісуса, то забили лиш
три цьвѣшкы, а всі инші то зібгали си
— погнули ся, то погрінчили си — по-
кришили ся. З ран Ісусових полила си
кров, а з кождої капинки повстала
крашанка — червона писанка. Мати
Сусова дуже приповідала за розпий-
тим Ісусом і голосила, аж обімліла з
жылю, плачучи під крестом. На котрі
крашанкы впали слези Матери Божої,
з них здійили си писанкы. Тогди сьвіта
Мирона збирала крашанкы тай писан-
кы в платину а Матінка Божжа дарува-
ла за поману дітям ці писанкы, аби жи-
ли миром і любили си, йик братчыкы
тай сестричкы по Христі. Потім пі-
шла Богородица і св. Мирона до Пила-
та просити, аби зволив Ісуса погре-
бати тай принесли ему в дарунку пи-
санкы. Йик зачыла Богородица проси-
ти, в цес час упала обімліла на землю, а
писанкы з хустини розкотили си у
сьвіт. З того часу дают люде на ве-
ликдень писанкы за простибіг! То би не
був великдень, як би не було писанок. В
цес день сходьи си люде коло церкви
без сваркы і гніву, без жури й мести
сьвіткувати, бо ме вес рік і вік тож
саме в одно чинити!"

До писанок і кукуців, як до коляд і
паленя огнів перед Юрієм прив'язують
Гуцули велике значіне. Після опо-
віданя Федіра Кубайчука з Грине-
ви жив десь у темнім йизворі злий дух
Пекун щезби, Ирод, прикований на два-
найцятьох ланцухах. Він з тих безві-
стий посилає своїх ослужалих на сю
землю і питаєт їх, йик котрий до него
повернет: "Ци говорьи люде до себе,
ци ні?" — Йик говорьи і не гніваю-
ют си, то він тішит си; бо се єго лю-
де. — Ци діти шьинують дьидю та
ненью, ци ні? Ци братя й сестри воро-
гують з собов, ци ні? Ци сусід закла-
дає на сусіда, ци ні? А писанкы ци пи-
шуть, ци ні? — Пишуть усі люде, ка-
жуть ослужалі; они сповідають си й
мирно живут з собов. Тогди він, щез-
би, аж заходить си из плачу, так пла-
че, бо котрі не пишуть, то они єго лю-
де тай Пекун ними тішит си. Йик Пе-
кун плаче, то зриваєт си з ланців, то-

му ковачі потужуют зелізьи. Доки по-
тужуют ковачі зелізьи, доти він не
розірве ланци, а люде мут писати пи-
санкы. Доки писанкы пишуть, доти бу-
де сьвіт, йик перестанут, тогди ме
сьвіт кінчити си.

Анна Лендючка з Космача розка-
зує подібно: "Найстарший Ирод сто-
їт від тогди до скали прикований на
ланцуху, від коли перемінли сї камінь-
чыкы на писанкы; він кричит і ридає до
Господа Бога. Йик си скінчы вогники
(на Юрія), писанкы і кольдничкы, тих
три речі, тогди буде конец сьвіта.
Тогди спустьи Ирода з ланца".

Заховано правопис оригіналу

Розповіді гуцульською говіркою.

Гуцульщина. Написав проф. Володимир Шухевич.
Четверта часть. У Львові 1904. Накладом НТШ

Нью-Йорк, дня 30-го березня 1981 р.

ІХ ПРЕОСВЯЩЕНСТВО
о. МИТРОПОЛИТ СТЕПАН СУЛИК
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

ВАШЕ ПРЕОСВЯЩЕНСТВО!

Від імени Головної Управи і членок Союзу Українок Америки вітаємо Вас Владико на Митрополичому престолі Української Католицької Церкви в США.

Ми свідомі того, що Ви, Ексцеленціє, прийняли цей важливий пост з почуття обов'язку та відповідальності за долю нашої Церкви й народу. Тягар обов'язків пов'язаний з становищем Митрополита завжди був великим. Наскільки ж важчий він у сучасному світі, а особливо в ситуації, в якій находиться наш нарід і наша Церква. Вибір Вас, Преосвященний Владико, на духовного провідника Української Католицької Церкви в США посилив і піддержав нашу надію на краще завтра.

Союз Українок Америки об'єднує біля 5.000 членок згуртованих в 117 Відділах, розкинутих на просторі США. Діяльність нашої організації спрямована на добро і ріст нашої громади, нашого народу. Поміж різнорідними ділянками праці є теж важлива стипендійна акція, яка помагає студіюючій молоді, в тому теж майбутнім священикам. Надіємось, що в недалекій майбутності будемо мати можливість познайомити Вас, Преосвященний Владико, з нашими осягами та проблемами й віримо, що для нашої праці найдемо у Вас підтримку, пораду й заохоту. Сьогодні у радісному і святковому дні введення Вас на Митрополичий престіл спішимо, щоб висловити Вам нашу відданість і готовість в міру наших сил та можливостей служити і допомагати Вам у Вашій важкій і відповідальній праці.

Бажаємо Вам, Преосвященний Владико, Божого благословенства та ласк Божих і будемо молитися,

Преосвященний Владика Митрополит Степан Сулик

щоб Всевишній мав Вас у своїй опіці та обдарив Вас здоров'ям і силами потрібними для сповнювання почесних, але й важких обов'язків голови нашої святої Церкви в США.

Марія Савчак Ваші у Христі **Іванна Рожанковська**
секретарка голова

Докінчення: ОЩАДНІСТЬ...

вони скеровані на односторонність. Правдою і неправдою замазують їх.

Різніці поглядів чи оцінки справ у розвиненій спільноті мусять бути. Дискусії, виміни поглядів можуть принести тільки користь, дають бо можливість пізнати справу з різних точок зору. Тільки тоталітарна система не визнає права на свободу переконань і на їх висловлювання. Тільки рабська спільнота не має різнорідних поглядів. Ненависть до тих хто думає і відчуває інакше це залишки рабського світовідчужання. Люди, які ростуть і виховуються у різних обставинах можуть і мають часто інший підхід до справ. Чи тільки тому маємо для них осуд, гнів? Чи тільки тому не можемо йти разом, поруч до однієї цілі, яка нас об'єднує?

Малі причини можуть розбити велику силу. Очевидно є основні цілі і погляди, від яких не можемо відступити, але нерозумна ненависть, може залити очі лявіною гніву, яка осліпить нас так, що не зуміємо відрізнити злої стежки від гідної. Така сила може розбити скалу єдності, розкришити на дрібні камінці, на пісок, що не дає йти вперед одною лавою.

Великдень — свято Христового Воскресіння попереджений постом. Він на те, щоб подивитись на себе й на наші вчинки свіжим справедливим оком. На вчинки не тільки особисті, але й ті, які діють серед нашої спільноти. Ощадність у гніві і осуді, щедрість у любові й поблажливості дасть нам додаткову радість у тому святі побіди добра над злом.

У. Л.

НАШЕ ЖИТТЯ, КВІТЕНЬ 1981

ГАННА ДМИТЕРКО-РАТИЧ ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ 3-ГО КВІТНЯ 1981 Р.

Слово голови СУА І. Рожанковської під час поминок 6-го квітня 1981 р.

Ганна Дмитерко-Ратич відійшла у вічність. Не стало між нами учасниці визвольних змагань, що у далекій і довгій мандрівці життя зберегла ідеали, за які у ранній молодості готова була віддати життя.

На початку ХХ сторіччя кристалізувалося почуття національної свідомості молодішої генерації, що завершилося прагненням волі і готовістю боротьби за самостійну, соборну українську державу. Ці ідеї полонили молоду Ганну Дмитерко. Поставали молодечі організації для військового вишколу. Вона стала членом тайного Пласту, опісля жіночої чоти при Українських Січових Стрільцях. Брала участь у маніфестаційному поході 28 червня 1914 р. у Львові, що був всенародним здвигом для відзначення 100-ліття з дня народження Тараса Шевченка. Маніфестація відбулася під кличем "Ставайте, кайдани порвіте" і на ній вперше виступили частинно озброєні стрілецькі організації. Ганна Дмитерко, що рік перед тим одержала стрілецьку відзнаку у Кривчицькім лісі, яку вручав стрільцям Роман Дашкевич, маршувала в однострою.

В червні 1914 р. Ганна Дмитерко здала матуру у семінарії У.П.Т., опісля перебувала на вакаціях дома у Підберізцях коло Львова. Там застав її вибух Першої світової війни та маніфест Головної Української Ради, що закликав народ створити власні збройні сили для боротьби з відвічним ворогом України, Росією.

Тисячі молодих добровольців голосилися до військової служби на місцях збірки. Ганна Дмитерко спакувала наплечник, попрощалася з бабусею і по-мандрувала пішки до Львова. У Львові стрінула маму, що ранком поїхала туди побачитись з вітчимою Ганни, якого покликали до австрійського війська. Перелякана, збентежена, переконувала маму, що мусять іти, що повернуться, коли не приймуть. Мама лиш сказала "Уважай, що скажуть люди" та дала їй п'ять срібних корон на дорогу. В тих часах "не випадало" молодим жінкам поступати так, як поступала Ганна Дмитерко і лиш згодом, коли виправдали себе, співали про них "Личко як мак, кругом козак, душа стрілецька завзята".

На збірнім пункті Ганна Дмитерко зустріла Олену Степанівну, що провадила записи і зголосилася до Українських Січових Стрільців. Обі відбували вправи у сотні Івана Чмоли та верталися до міста по середині першого ряду.

Сотня Чмоли вирушила на Стрий. Згадує Ганна Дмитерко: "Коли поїзд з нашою сотнею вирушив, Осип Навроцький заінтонував пісню:

*Ой, зацвіла черемшина,
з неї цвіт приулав,
машерують козаченьки,
бо такий приказ вправ,
гей, гей...*

Ганна Дмитерко-Ратич
H. Dmyterko, freedom fighter
1914 war

Дальше писала вона: "До сьогодні ця пісня дзвенить мені в ухах і передає той радісний настрій, що з ним вирушали ми в дорогу. Гей, гей. Колеса стукотіли, але наші серця бились одним ритмом, а голоси зливались в один гимн нашого молодечого пориву".

Помимо ентузіазму, обом жінкам не судилось дальше їхати зі сотнею. Олену Степанівну викликали з вагону у Львові а Ганну Дмитерко у Стрию, бо дівчатам заборонено перебувати у сотні. Згодом перемогло завзяття і обі вони таки включилися у збройну боротьбу, хоча їхні шляхи розійшлися.

Ганна Дмитерко була у кампанії в Карпатах, у 1918 р. опинилася в Херсонщині і під командою Василя Вишиваного брала участь у бою з большевиками біля Олександрівська. Пізніше захворіла на гішпанку. У листопаді 1918 р. переїхала до Станиславова, опісля до Бережан. Одружилася з Василем Ратичем і разом з чоловіком подалася за Збруч з Українською Галицькою Армією. Працювала спочатку в команді етапу в загальній команді харчового відділу, пізніше в загальній команді. Вкінці звільнилася з війська і в роках 1920 - 1921 рр. жила з родиною в Балті одеської області, де пережила жажливі початки большевицької дійсности. 1-го вересня 1922 р. темної ночі перейшла вброд річку Збруч з чоловіком, дворічним сином і 14-літнім братом.

Подружжя поселилося в Рогатині.

Збройний зрив закінчився невдачею — "встоятись не було сили". Одначе повоєнне покоління виростало на стрілецьких традиціях, слухало легенд про визвольні змагання, співало бадьорі і сумні пісні стрілецької музи. Живі учасники стрілецької слави не піддавалися. Одні пішли в підпілля та організували молодь для дальшого змагу за волю, другі намагалися піднести економічно знищене війною українське село, ще інші присвятилися культур-

ГЕТСИМАНІЯ

Смертельний піт лице кривавить...
 Іде до них, найближчих цих:
 "Які ж бо ви!.. Години навіть
 Не можете для мук моїх"...

Не доказав, не міг. Заплакав.
 Лежать і сплять собі утрьох.
 Підвівся й знов поклався Яків,
 Щось зо-сну викрикнув Петро...

І знов до батька свого... Знову
 Криваво вмилась його твар...
 І знову келех, повен крові,
 Вгина вгорі долоню хмар.

"О, пронеси цей келех, Отче,
 Коли це можна... Пронеси!
 ...Але не так, як син Твій хоче, —
 Хай буде так, як Ти даси!.."

Ні з місця, — вріс у хмару келех...
 І вже вриваються у сад
 Огні некликаних факелів,
 Вже розливається їх чад.

("Християнський шлях", ч. 15, 1946)

Христос воскрес!.. Воістину воскрес!..
 Стук-стук хрестом... Роздалась навстіж брама.
 Десь морок днів, страсних імлою, щез...

З осяяного радісного храму лине
 у ніч воскресний спів небес.
 та з вітром весняним на перегони
 перекликаються через ліси ізнов
 металевих мов лункі потужні тони.

О, Смерте! Де тепер твоє жало?
 О, Пекло! Де твоя поділась сила?
 Довкола сяйво, квіти і тепло...
 Христос воскрес!.. Тендітний брязк кадила...

Старих хрестів завітчане чоло...
 І жайворонків пісня многокрила...
 Ні, ми не вмерли! Лиш тамуєм дих!
 Бо Він не мертвих Бог, але живих!

ній і виховній роботі. До тих останніх належало по-
 дружжя Ратичів. Василь Ратич став професором
 гімназії Рідної Школи, Ганна Дмитерко-Ратич була
 активна в Союзі Українок, Рідній Школі, Просвіті,
 заложила також в Рогатині філію Музичного Інститу-
 ту ім. Миколи Лисенка. Провадила з чоловіком
 хлоп'ячу бурсу при гімназії, а в часі Другої світової
 війни дівочу бурсу.

Минали роки. Ганна Дмитерко-Ратич виховала
 чотирьох синів. Прийшла Друга світова війна. Два
 старші сини зголосилися до Першої Української Ди-
 візії Української Народньої Армії. Вернувся найстар-
 ший син Олег, молодший Володар поляг під
 Бродами.

12-го березня 1944 р. родина Ратичів виїхала на
 захід, зупинилися у Байройті, де всі працювали у
 фабриці порцеляни. По закінченні війни родина жила
 в таборі в Байройті. Ганна Дмитерко-Ратич була
 активна в Пласті та Об'єднанні Українських Жінок
 Німеччини. У березні 1949 р. родина переїхала до
 Америки і поселилася в Нью Джерзі. Тут Ганна
 Дмитерко-Ратич заложила 65-ий Відділ СУА, на
 початку очолювала його, опісля була активна до кін-
 ця свого життя. Організувала теж новацькі рої
 Пласту, була членом Братства УСС-сів. Союз Украї-
 нок Америки мав шану іменувати її почесною член-
 кою.

Шанувала її українська громада. Через довгі
 роки ми звикли бачити її у почесних президіях різ-
 них з'їздів і конгресів. Який жаль, що вже більше не
 будуть на нас дивитися з підвищення ці розумні,
 вдумливі очі, який жаль, що ця повна гідності і пова-

ги постать, відійшла навіки.

Коли Ганна Дмитерко вперше покидала рідний
 дім, щоб включитися до Українських Січових Стріль-
 ців, так описала свої почування: "Мене немов палила
 якась горячка і гнала мене з дому — мене кликав
 обов'язок". Та горячка палила її через ціле життя, а
 обов'язок кликав її до останніх днів життя.

Ганна Дмитерко-Ратич була нашим звеном із
 світлим моментом історії, символом визвольної
 боротьби. З її смертю це звено урвалося, давні події
 переходять в історію.

Хотілося б вірити, що молоде покоління в
 батьківщині і на еміграції збереже її духову спад-
 щину — почуття обов'язку супроти України та
 правдивий, глибокий патріотизм, що були дорого-
 вказом її життя.

Хотілося б вірити, що в останніх хвиликах прига-
 дала вона з надією в серці слова Богдана Лепкого,
 які він виголосив на академії напередодні здвигу в
 червні 1914 р.:

"А я вам кажу — день іде,
 І іде така година,
 Кордонів жадних не буде,
 Лиш даль далеко, сина..."

Хотілося б вірити, що коли знову заграють сур-
 ми та пролунає поклик до боротьби за вільну собор-
 ну Україну, повстануть тисячі таких, якою була Ган-
 на Дмитерко.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРІМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

Д-Р БОГДАН ЦИМБАЛІСТИЙ

ПРОМОВА НА ВЕЧОРІ ВШАНУВАННЯ МЕЦЕНАТІВ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ-ЙОРКУ

(14 березня 1981 року)

Розвиток культури, постійне збагачування людства винаходами, знанням, мистецькими творами, завдячує насамперед творчим, спеціально обдарованим одиницям, а подруге людям, що розуміли значення створених наукових чи мистецьких вартостей і різними способами їх розвиток уможливили, найчастіше своєю матеріальною та моральною підтримкою. Розуміння мистецтва, вразливість на красу, витонченість смаку є плодом довгого особистого духовного розвитку. Не всі на це здібні. Тому підтримка мистецької та наукової творчості є завжди справою одиниць. Без таких меценатів науки, культури, мистецтва багато виявів творчості людського духу ніколи б не закріпилась і не збагатило б усе людство.

Сьогодні ми зібралися, щоб ушанувати меценатів Українського Музею в Нью-Йорку. Тільки з практичних причин ми назвали меценатами тих осіб, що подарували Музеєві тисячу і більше доларів. Меценатство, на мою думку, це не категорія, яку можна вимірювати грошовою сумою. Меценатство це насамперед психологічна і моральна категорія, що багато каже про саму людину, про світ, в якому вона живе, про рівень її зацікавленість, про мотивацію її дії та її громадську настанову.

Меценат таких культурних установ як Музей — це перш за все людина, яка має глибоке розуміння і особисте ставлення до вартостей, яким служить музей, тобто до вартостей мистецтва і культури. Для такої людини це не порожні слова, а для неї це дійсність, її особистий світ. Це відрізняє таку людину від широкого загалу обивателів, які живуть єдиною хлібом, думають тільки про матеріальні справи.

Меценати — це люди, які не лише мають зацікавлення культурою і розуміння духовних вартостей, але й готові відмовитися від багатьох вигод, щоб жертвувати гроші на плекання і збереження об'єктів мистецтва та культури. Зокрема меценати Українського Музею це не є особи, які не знали, що з грошми робити чи шукали способів платити менше податків, а це люди, які мусіли де в чому собі відмовити, зробити моральне зусилля, щоб перемогти природний людський егоїзм і пожертвувати на мету, яка має вищі ніж особисті інтереси.

У наш час, коли задоволення особистих потреб стало провідним мотом життя, тут у країні, де матеріальні грошові осяги стали мірилом вартості людини, жертвувати на культурну установу — це акт відваги, це значить — бути самим собою, не підда-

ватися тискові оточення.

Копись багатим аристократичним родам було легше стати меценатами культури. Це не вимагало надто великих особистих жертв чи відмов, бо ж багатство уже було і йшлося тільки про те, на що його зужити. Сьогодні меценатський дар людини, що живе із власної праці, це часом велика особиста пожертва.

Наші меценати, без жадних переконувальних самі внесли свої пожертви на усім нам дорогу установу, виявили не лише розуміння творів українського мистецтва і любов до них, але зрозуміли, що прийшла нагода показати їх світові. Від поколінь у нас говориться про те яке багате і унікальне українське народне мистецтво, як мало світ знає про нас. Тепер в Америці є зацікавлення етнічними культурами, отже, є нагода показати українську культуру світові. Це й робить наш Музей. Похвали Музеєві можна почути в різних американських колах. Низка американських клубів, організуючи поїздки до Нью-Йорку, включають у свою програму відвідини Українського Музею. Фахові кола закордоном теж знають про наш Музей.

Ми, однак, не повинні задовольнятися досягнутим. Наша найближча мета — розбудувати історичний відділ музею і галерію образотворчого мистецтва. Ми хочемо показати відвідувачам не лише твори нашого народного мистецтва, але й досягнення найкращих українських мистців, зокрема тих відомих мистців, про українське походження яких світ ще не знає.

Створення такого музею це не лише діяльність на полі культури, це має ширше політичне значення. В добу, коли українцям загрожує фізичне і моральне знищення, коли ворог намагається спотворити, сфальшувати нашу національну свідомість, сфальшувати історичну пам'ять про нас, наше минуле, нашу культуру так, щоб ми нарешті перестали існувати як окрема нація, існування музею української культури в центрі вільного світу буде твердинею нашої оборони. Доки такі твердині існуватимуть, ми будемо жити. Такі установи як Український Музей у Нью-Йорку, Український Науковий Інститут Гарвардського Університету, українські виховні оселі для молоді і школи — ставлять нас на рівні державних народів і тим самим здобувають для нас пошану в світі.

Наші меценати, є сподвижниками нашої культури. Завдяки таким особам, ми не гинемо як нація, але ростемо і здобуваємо собі місце в світі.

НАША ОБКЛАДИНКА

На обкладинці кольорографія Ольги Маришук — "Провідна неділя, вхід на цвинтар, Київ 1971 р." Оля — графік-модерніст. Її мистецька техніка — різноманітна. Багата вона на коляжі, дереворити і акварелі. Кольорит її праць широкий — від темних, сумовитих барв її українського творчого циклу, від зелених веселих краєвидів Норт Каролайни (North Carolina) до ясно-золотих відкритих пелюсток соняшників.

Оля Маришук — уродженка Америки, а її батьки з Тернопільщини. Мистецьку освіту здобула вона в Купер Юніон (Cooper Union), Пратт Графік Центр (Pratt Graphic Center) і в Нью Йорк Студіо Скул (New York Studio School). Її праці були виставлені у різних галереях в Нью-Йорку, Філадельфії, Норт Каролайні (North Carolina) Торонто і в Києві.

Хоча американський світ міг цілковито полонити її, в неї ніколи не згасла іскра зацікавлення її українським походженням. В 1970 р. вдалося їй одержати стипендію на студії в Українському Державному Інституті Мистецтва у Києві. Наука проходила під ін-

ВІТАЄМО З УРОДИНАМИ ТИХ, ЯКІ НАРОДИЛИСЯ У КВІТНІ

ВАДИМА В. СМОГИТЕЛЯ — день народження 1-го квітня 1953 р.

ЗОРЯНА ВОЛОДИМИРОВИЧА ПОПАДЮКА — день народження 21-го квітня 1953 р.

ГЕОРГІЯ /ЮРІЯ/ ВАСИЛЬВИЧА БАДЗЯ — день народження 25-го квітня.

ПРИВІТАЙТЕ ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ У ТРАВНІ

МИКОЛА ГРИГОРОВИЧ ПЛАХОТНЮК — день народження 8-го травня 1936 р.

Наречена Валентина Максимівна ЧОРНОВІЛ — адреса:

Черкаська обл. Звенигородський р-н, с. Вільховець.

ВАСИЛЬ СЕМЕНОВИЧ ЛІСОВИЙ — день народження 17-го травня 1937 р. — адреса: в таборі: 671343 Бурятская АССР Мухор-Шибирский р-н, с. Солга, учр. ОВ-94/5 "В" Дружина Віра Павлівна ЛІСОВА з двома дітьми — адреса:

252140, Київ — 140, вул. Братиславська, 4, кв. 197

КОНСТАНТИН ДІДЕНКО — день народження 31-го травня 1947 р. — адреса:

в таборі: 431200 Мордовская АССР, Теньгушевский р-н, пос. Барашево, учр. МХ 385/3-5 Для листів з-за кордону: Москва, п/я 5110/1 — ЖХ Дружина Зоя Олександрівна ДІДЕНКО — адреса

261723, Житомирська обл., Корнин, пров. Фруктовий, 5

структурством відомого українського мистця Василя Касіяна.

Перебування в Україні дало їй змогу віднайти своє українське "я". Творчість її з цього періоду багата на українські фольклорні теми: це прегарні оксамитні темнокольорові писанки, зеленуваті горбки українського краєвиду, з-поза яких визирає трибана церква; вертеп Різдваної ночі та прості, отверті селянські обличчя — це з циклю її українського періоду. Тягар щоденного життя віддзеркалений в малюнку, на нашій обкладинці. Незграбні, неповоротні форми "бабок" під брамою цвинтаря, зі своїми товарами Провідної неділі: квітами і крашанками. Тепер, як і від віків зблизка і здалека з квітами, крашанками і писанками збираються родини в пошані і молитвах над могилами своїх предків.

Десять років тому повернулась Оля до Америки. В Нью-Йорку в її вітальні вишиваний рушник, картини українського фольклору, а в її майстерні розпочата праця над різними формами соняшника — золотого квіту України.

Віра Левицька

ЗАПИСИ НА ЦІЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

У важкій щоденній праці, людям не раз нелегко вдається забезпечити свої родини кінцевими засобами та заощадити "на чорну годину". Іншим щастить легко придбати все потрібне до вигідного життя. Ще інші забезпечені мільйоновими прибутками, чи родинними спадками.

Серед цих усіх людей є одиниці обдаровані шляхетними прикметами духа, що бажають спричинитися до поліпшення життя української спільноти, записуючи в заповітах не раз тяжко запрацьовані гроші до розпорядження організації, яка була їм близька, якої працю для добра української справи вони високо цінують.

Саме США останніми роками дістав таке признание від членок своєї організації, а також від ряду осіб з-поза кіл членства, що бажали виявити своє признание для праці Союзу Українок Америки, та підтримати цю організацію матеріальним дорічком свого життя.

Д-р Петро і Леся Ковалеві, постійно жили в Швайцарії, вдержуючи живий контакт з Україною. У 1965-му році подружжя відсвяткувало 50-ліття свого шлюбу і з цієї нагоди створило Науково-Літературний Фонд під відданням США, з відсотків якого уділюється нагороди за літературні твори вибрані спеціальним журі.

А коли суспільна опіка США розпочала посилену стипендійну акцію в 1970-их роках, то подружжя Ковалевих призначило 5.000 дол. на стипендії, які на їхнє бажання повністю виплачено молоді в Європі і Південній Америці.

Членки 17-го Відділу США в Маямі, Флоріда — Олена Опир і Ева Сташків залишили в своїх заповітах фонди на стипендії для студентів українознавства.

Відома меценатка української науки, Ева Сташків була довгі роки членкою США спершу в Дітроїті, а відтак в Маямі, де і померла. Серед членок 17-го Відділу США покійна Ева знайшла, добрих привітливих посестер, які справді по-родинному до неї ставилися.

Ева Сташків була спонзоркою студентки в Бразилії, Юлії Леуш, якої листи були для неї великою приємністю. Ева дуже раділа, що Юлія, дочка убогих селян, закінчила університет. Сама ж бо Ева, як і інші її ровесники, не мала змоги дістати більше освіти, ніж початкова тодішня школа.

Ева за свого життя щедро жертвувала на розвиток українознавчих наук, стала меценаткою Катедри Українознавства в Гарварді, жертвувала на Школу Українознавства в Маямі, на Стипендійну Акцію США та на інші культурні цілі.

З бажанням увіковічнити небуденну постать

Евдокія Ева Крива-Сташків

скромної, а великої духом членки, 17-ий Відділ США в Маямі встановив постійний Стипендійний Фонд ім. Еви Сташків при референтурі суспільної опіки США, що є живим пам'ятником цієї меценатки української науки. Комісія, складена з представниць 17-го Відділу і суспільної опіки головної Управи США приділює стипендії з відсотків цього, тепер 40-тисячного Фонду, в той час, коли основний капітал залишається ненарушеним.

Останніми роками Союз Українок Америки був відзначений також кількома особами з-поза власного членства, що поставили цю жіночу організацію на передове місце. Тут ідеться не тільки про матеріальну користь, але також про признание від цих людей, що під кінець свого життя, не раз тяжко запрацьований гріш призначили на цілі США.

До того ж і за їхнього життя США втішався признанням цих осіб, чи то безпосередньо, чи в пресі. І так сл.п. д-р Стефан Булак з Торонто, який був спонзором двох студентів, писав в листі до США:

"Я дуже радий, що нав'язав з Вами контакт в справі стипендій для бідної молоді. Ваш памфлет і брошура про стипендії дуже інформативні. Стипендійна акція США заслуговує на велике признание, бо виховання молодого покоління і освіта для них, а в тім вища освіта — це наше найголовніше завдання тут на еміграції..."

Д-р Булак був так захоплений зорганізованою допомогою молоді стипендіями, що після XVIII Конвенції США, на підставі книжечки-звіту виданої з цієї нагоди, написав довгу, односторінкову статтю до "Нового Шляху", (10-го жовтня, 1978 р.), для інформації українців Канади.

Сл.п. д-р Стефан Булак

Д-р Булак став спонсором стипендійної акції СУА в 1977-му році, почувши на українській радіо-передачі з Боффало, Н.Й. заклик тодішньої голови 49-го Відділу СУА Анни Макух, про потребу допомоги молоді стипендіями, та призначив дві стипендії річно для студентів університету аж до його смерті в 1980 році. Д-р Булак залишив у своєму заповіті 1.000 дол. на Стипендійний Фонд СУА.

В Ірвінгтоні, Н.Дж. пок. Семен Маґаляс залишив 28-му Відділову СУА запис на цілі СУА. Рефрентка суспільної опіки О. Гнатик утримувала контакт протягом останніх трьох років життя Покійного та давала йому моральну піддержку.

Запис сл. п. Семена Маґаляса 28-ий Відділ передав Централі СУА, що в сумі 5.000 доларів є ульоквані на постійно, а відсотки ідуть на важливі цілі, як допомога політичним в'язням та інше, за постановою Відділу і Централі.

Цього року мешканець Ірвінгтону, пок. інж. Михайло Плешкан розподілив заповітом свої

матеріальні надбання, залишаючи Союзові Українок Америки через 28-ий Відділ СУА двадцять відсотків свого майна, встановивши Ольгу Гнатик, референтку С.О., виконавцем своєї волі. Спадкові справи ще є в стадії правного оформлення і висоту спадку для СУА буде подано згодом.

Тут знову треба підкреслити допоміжну роль сусп. опіки СУА в особі Ольги Гнатик, що дванадцять років знала Покійного і давала йому, самотній старшій людині, моральну піддержку. На певно Покійному була добре відома праця пані Ольги, що вже три десятки років дуже пильно трудиться висилаючи потрібну допомогу численним людям, що є в матеріальній скруті по різних країнах. Праця і допомога людям у потребі це багатство життя пані Ольги, бо кожне добре діло зроджує особисте вдоволення виконаного обов'язку супроти ближнього.

Треба відзначити, що, укладаючися у схему устійненого порядку своєї організації, 28-й Відділ ті записи повністю передав до розпорядження Централі СУА. Це може послужити прикладом другим Відділам як спільна дія організації СУА як цілості, всупереч ще дуже глибоко закоріненим партикулярним бажанням деяких її складових частин.

І так збільшується число фундаторів на цілі СУА, та, як нам відомо, згодом буде їх більше. А довіреними ними фондами СУА господарить після найкращого уміння, щоб не підвести довір'я і сподівань фундаторів, що їхні записи будуть використані на найбільш корисні в даному часі справи.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

по 500.00 дол.: Окружна Управа Нью-Йорку — меценат, Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч" в Нью-Йорку — меценат, 89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.Й.;

350.00 дол. — 104-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, Н.Й.

300.00 дол. — 62-ий Відділ СУА, Глен Спей, Н.Й.

125.00 дол. — Таня Дяків О'Ніл, Філядельфія, Пенн.

по 100.00 дол. — Українська Православна Кредитова Кооператива, Нью-Йорк, Н.Й., Секція Дружин Лікарського Товариства, Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч", Пассейк Н.Дж., 93-ий Відділ СУА, Гартфорд Конн., 71-ий Відділ СУА, Джерзі Ситі, Н.Дж., 28-ий Відділ СУА Ньюарк, Н.Дж.

75.00 дол. — Віра Шумейко, Нью-Йорк, Н.Й.

по 25.00 дол. — Люба Єднака, Марта Ярош, Смок Райз, Н.Дж.

по 20.00 дол. — 27-ий Відділ СУА, Гібсонія, Пенн., 19-ий Відділ СУА, Бордентовн, Пенн., д-р Марія Кознарська, Джерзі Ситі, Н.Дж.

по 15.00 дол. — Галина Ефремов, Нью-Йорк, Н.Й., Василь Рудко, Катерина Кедровська.

по 10.00 дол. — Остап і Марія Гаці, д-р Андрій Олесіюк, Лос Анджелес, Кал., Марія Корчева, Катерина Загвоцька.

по 5.00 дол. — Катерина Василькевич, Микола Костирко. Сердечно дякую

Дарія Байко,
адміністративний директор

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

Вячеслав Вишневський, Річмонд Гілл Н.Й. — рушник і зразок вишивки північного Підляшшя з 19 ст.;

Олена Гіба — дві писанки;

Марія Демчишин-Болеска, Вайтголл Пенн. — вишитий рушник, дві наволочки на подушки і зразок вишивки з 1916 - 1920 рр.;

Анна Зелик, Нью Йорк, Н.Й. — мужеський гердан до годинника з 19 ст.

Надія Кокольська, Вудсайд, Н.Й. — льняна верета з 1880 р. з Товстого над Збручем;

д-р Микола Кушніренко, Глен Спей, Н.Й. — 2 писанки з Космача, 1 писанка з Буковини — Конятин, 1 писанка з Чорного Потока з 1970 рр.;

Тільки між нами і телефоном

ПОТРІБНЕ НОВЕ ТОВАРИСТВО ДЛЯ НЕЗОРГАНІЗОВАНИХ

Недавно в неділю, після Богослужби, стояли люди біля церкви й говорили. За мною стояла група молодих. Одна частина з них члени Пласту, а друга СУМА. Про щось там вони спільно дискутували. Збоку, зовсім окремо стояло двоє молодих, такого самого віку — та вони не мали з ким розмовляти.

Після того я питала свого сестрінка чому ті двоє були так ізольовані?

— Тітко, тому, що вони не належать, ні до Пласту, ні до СУМА, ні до ОДУМ-у.

— Але чи тому вони не можуть до вас говорити, а головне ви до них? — я запитала.

— Бо вони по-українському не говорять, про ніщо з нашого життя не знають, нічим не цікавляться!

— Андрію, дорогий — та серед вас також не завжди українська мова, тільки англійська процвітає. Отже не оправдуйтеся мовою, бо часами важко й говорити, що ви всі знаєте добре українську мову, хіба що серед меншого гурту...

— Ой, то, може, це не зовсім справа мови, але так загально. Вони обоє не скінчили школи українознавства, тільки якусь 4-ту класу, вони нічого не знають взагалі — про нас всіх і таке інше...

Після кількох подібних спостережень, ми про цю справу говорили з кількома довголітніми вихованками в молодечих організаціях.

— Вже від восьми років є дискусії над цим на різних конференціях. Перед нами є дві проблеми: поперше, членство в наших молодечих організаціях та в

громаді маліє; подруге — ми тратимо потенціал членів громади, тому що вони нікуди не належать. Це відноситься головне до молоді — бо їх участь важлива, щоб наше число в Америці не маліло.

— Ох, ми про це говоримо, говоримо, і що з цього?

— Пані Любо — це добре! Спершу говоримо, дискутуємо — а тоді плянуємо і діємо. Так має бути!

— Щоб тільки не запізно плянувати — бо вже не буде для кого!

— Краще пізно як ніколи, пані Любо. Саме тепер перед нами є свідоме завдання — створити товариство для тої частини нашої молоді, що української мови не знає, що нікуди не належить, бо їм не підходять існуючі товариства. Для них є деякі товариства при церквах, але в тих є окремі програми і цілі. Треба ширшого, більш об'єднуючого товариства. Головне, щоб цю молодь ще "зловити" поки не запізно, щоб хоч у якійсь спосіб вони почували себе частиною української громади США, навіть якщо не знають мови.

— А хто це має робити?

— А чому б не Пласт, СУМА і ОДУМ? З їхньою поміччю це можна зробити для добра нас усіх. Тільки — пані Любо — хто це зачне?

І справді проблема й потреба велика: нове товариство для незорганізованої молоді. Хто може їх групувати?

Любов Калинович

Євстахія Назаревич Фінікс, Арізона — корсетка;

Іван Ориняк, Майпелвуд Н.Дж. зі спадщини бл.п. Юліяна Лещинського — вишита подушка, 5 серветок вишиваних, 1 тканина і 16 писанок;

Наталія Осадча-Яната, Бруклін, Н.Й. — писанка з 1970 р.;

Марта Пеленська, Ярдлей, Пенн. — 3 вишиті подушки, 4 зразки взорів, 2 дитячі суконочки з спадщини родин Петриців з Токів з 1900 рр.;

д-р Климентій Рогозинський, Нью-Йорк, Н.Й. — мужеська сорочка роботи Ольги Мартинюк з Ціневи, тканий і вишиваний рушник і верета, дарунок Стефанії Кекіш-Филиповської, село Дусанів з 1925 рр.

Сердечно дякую,
Марія Шуст — директор

ДАРУНКИ ДЛЯ КРАМНИЧКИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

Дарія Балазюк, Бетлегем, Пенн. — 1 рушничок, 6 вишитих серветок;

Іван Ориняк, Майпелвуд, Н.Дж. — 1 скатерть-вибійка, 1 тканина серветка;

Наталія Осадча-Яната, Бруклін, Н.Й. — 1 вишита серветка; 89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.Й. — 8 серветок, Магдаліна Квас — членка 89-го Відділу — 1 подушечка.

Щиро дякую
Ірина Волосянська — завідувача крамничкою

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Инж. Богдана Рака на Український Музей складають:

25.00 дол. Омеляна і Роман Рогожі, по 20.00 дол.: Лідія і Володимир Гладкі, Іванка і Мирон Бучаки, 15.00 дол. Ірина Галдка.; по 10.00 дол.: Любомира і Михайло Пежанські, 64-ий Відділ СУА, Нью-Йорк.

ДОРОГА

Відзначене на Конкурсі ім. Михайла Островерхи.

Все почалося з весілля, точніше, з рішення, щоб таки взяти участь у цьому важливому сімейному святі. Коли, однак, час обмежений (американський час, літній чи зимовий, все чомусь коротший як в інших країнах), а віддаль — 860 миль битої, асфальтової дороги, то лишався одиноко можливий скорий середник льокомоції — літак!

Скаже більшість людей, поблажливо посміхаючись:

— А що ж таке надзвичайне літак? Сів, полетів — і заїхав! Начебто вони самі, їхні батьки чи діди ніколи не тряслися на солоняному сидженні сільської фіри, не пробували твердих лавок з кляси "старокрайових" вагонів, а від коліски привикли до комфорту літунських доріг!

Так чи інакше, стало на тому, що — таки їхати! Приготування і підгарячковий стан або "райзефівер" зростали пропорційно з приятельськими порядками земляків "гльобтроттерів".

Співчутливі: "Візьми собі "Валіум" на годину скоріше перед відлетом! Ні, краще допоможе тобі "Драмаміна".

Відважніші: "Не бери жодних ліків, вже в дорозі випий доброго "шат'а", а забудеш всяку журбу!".

Обережно — ділові: "Поклади у вуха вату, позіхай, широко відкривши губи і водночас жувай гуму!".

Найкраще однак вирішив справу мій рідний чоловік: "Що буде, то буде, жінко? Коли будемо падати вниз, то бодай двоє разом!" — і це остаточно привело мене до сякої-такої душевної рівноваги.

О'Гера — найбільше летовище у світі і хіба найвища модерна вавилонська вежа. Ідемо без кінця довгими, ясними коридорами, "ескаляторами" вгору, знову просто себе, і ще вище вгору, довкруги крутіж, гамір гучномовців, безліч кольорів, світел і людей. Елегантні зелені "пентс-сют" побіч простих сірих "джінсів", модерні білі закаблуки біжать біля полотняних капців, мозаїка індійського "сарі" і яскрава крата фармерської сорочки — а скрізь діти!! І ті, що у візочках чи ручних колісочках, рожево-сплячі, і ці на руках оголомшені і змучені, а над усе ці старші! Ті, що завжди губляться в натовпі, біжать стрімголов вперед, завертають на мить, вибивають з ритму пливкий людський потік і знову кудись кружляють у невичерпній енергії.

Вкінці, Богу дякувати, ждальня! Малиново-теплий килим, вигідні кремові фотелі і стіна-скло, крізь яке на тлі прозорої синяви гостро відрізняються крилаті велетні.

Біля мене старший добродій у ясному одязі уважно розглядає біржеву сторінку часопису, збоку група довговолосих створінь із насолодою попиває "кока-кола" і босими ногами ритмічно вибиває афро-американський радієвий ритм. Якраз проти мене

огрядна муринка у яскравих фіолетних штанах жує гуму і дивиться кудись байдуже-сплячими очима. Зате мале, кругле муринча вертиться безупинно, лискають синяві білка очей, кругла голівка з тісно заплетеними косичками повертається сюди і туди, мов у ляльковому театрі. Ще надбігає двоє молодих "бізнесменів", темні тропікальні одяги, плоскі валізочки, живо продовжують якусь торговельну дискусію — а вже гучномовець викладає наш відліт!

Східці в долину — вдаряє синь погідного неба і соняшність простору. Східці вгору, і проходимо м'яко вистеленою серединою літака. Ноги стають дивно важкуваті, коліна гнуться мов без м'язів, а шлунок піднісся вгору — зовсім навпаки до усталеного анатомічного порядку. Допливаю звільненим рухом до визначених чисел 15A і 15 B, але — тут розсілася вигідно знайома муринка у фіолетах!

"Соррі" — кажу — це наші резервовані місця, ось квитки! — простягаю два числа. Вона мовчки показує ідентичні резервації, повертає голову до вікна і виключає із своєї уваги нас, помішані квитки і всякі зайві проблеми. Надходить стюардесса:

— "Вибачте, зайшла мала помилка, покищо мушу примістити вас окремо, але аже на другому причалі зможете сидіти разом."

Майнула ехидна думка: "Що буде, то буде, жінко...", але рішуче відганяю влізливу муху і розглядаю сусідів. Зліва — добродій із ждальні, надуті губи смокчуть грубу сигару, праворуч — різкий молодий профіль, руки по дитячому сплетені на колінах, приплющені очі, дримає.

Щойно тепер запримічую дрогання літака, щораз то сильніші, більш інтенсивні, напружені — світляний наказ і гучномовець: "Прикріпити пояси!" — і вже біжимо! Не "летимо чайкою, соколом" чи іншим поетичним птахом, не "підіймаємося у небесні простори" — а прямо біжимо! Чую розгін, прудкість бігу і силу напруги, а водночас якусь спонтанну радість у визволенні в простір!!

Маліють дерева, доми, зелень зливається в ясно-тінисту мапу — і вже тільки синь круглого вікна. Раптом нагадую: "Жувай гуму і позіхай". Запізно! Дрогання пройшли у приємний одностанний шум, а мої фізичні аномалії непомітно повернули до своїх природних позицій. Кладу вниз торбу, повну цілющих ліків і дивлюся в глибину. Пошматовані плаї зелені і сонця, мінливий блиск води, від часу яскрава пляма фармерської хати, посередині крута стежка пільної дороги. Сільська, ясна дорога, котяться колеса часу — а мої роки біжать у далеке дитинство...

Малі ноги гойдаються сюди і туди, бо сидження фіри для мене ще трохи зависоке, попереду Каштан і Сивий виблискують гладкою шерстю проти сонця, біля мене Антошко, віжки у темних допоях, — а

дорога веде просто до тростянецького дому. Не видержую:

— Антошку, чи в старому млині коло двора ще дальше страшить?

Поблажлива усмішка: — А Бог його знає, одні кажуть, що старий дідич по ночі ходить надводою, другі — що неправда, ніхто не знає, як воно є, але ліпше тобі туди вечером не бігати!

— Думаю хвилину і знову: — А в Передільниці все ще крадуть коні?

Згїрдливе: — Якже ж, паннунцю, таж там злодій на злодію їде і ще й злодієм поганяє!

Не могу собі цього ніяк увявити, зрештою радість не дає спокійно думати: — Антошку, а як Каштан і Сивий знають, куди дорога до Тростянця?

Пояснює терпеливо, як річ просту і зрозумілу:

— Ба якже, таже кожне сотворіння знає свою дорогу додому.

Ліворуч колишеться в липневому сонці квітистий луг, далі — темна смуга кущів над потоком, вище вгорі, ясні пшеничні поля, де-не-де перетикані старою пільною грушею. Праворуч, густий, аж синій сосновий ліс шумить, як завжди, і пахне розігрітою сонцем живицею. Тепер він привітний і знайомий, але в місячні, аж білі від срібла ночі стає дивний і таємничий — тут приємний дроз пробігає тілом! Тішуся: стільки цікавого і нового — стільки повних, налитих сонцем вакаційних днів переді мною!! Радість аж не міститься у малому худорлявому тілі. Дим з Антошкового "махоркового дзигара" снується сивими кругами і, несеться з вітром і — вертить у носі. Пчихаю. "Соррі, може моє курення вам заважає?" — дивлюся просто у ввічливе лице старшого пана зліва. Поволі притомнію, дещо не до ладу запевняю, що ні, що його курення ніяк не заважає, навпаки — але тут зупиняюся, бо що властиво писавий добродій може знати про мою власну дорогу?

Літак пливе погідним простором, деколи низу з'являються білі парашути хмар гостро прорізані крилом, і знову безкрая синь липневого неба. Стюардеса підкочує візок наладований всяким добром: "Прошу до вибору: сода, "дрінк", кава, перекуска?". Без надуми замовляю "дрінк'а", підглядаю сусіда, і собі так само, не поспішаючи, висушую до дна плястикову посуду. Ліниве тепло розливається по тілі, думки стають свобідні і дуже оптимістичні. Літак непомітно повертається навскіс, напливають хмари, клубляться одна понад другою, мішаються, сіраво-бурі, димні, мов би із залізничного комина. Залізничного? Давнього, як колись...?

Теплий подув, насичений вуглем, парою і димом, мішаниною пороху і шкіряних валіз, запах залізничного двірця. Двері вагону відкриті, — площина мурів із мазками жовто-помаранчевого квіту настурції, перекочуються багажні візки, хлопець монотонно вигукує: "Кава — шоколяда — гар-рибата — лемонада", кондуктор у червоній шапці (ще мабуть ц. к. урядовець) виходить на перон. Як мухи кружляють біля вух знайомі перестороги:

— "Не стій близько дверей і дивися, чи добре замкнені!" А там написи аж у 3-ох мовах! "Не сідай біля вікна, бо продув і уважай на валізку!" Головне, чи не найважливіше: "Не вихилюйся з вікна, щоб тобі іскра не впала в око!!".

Затріскуються двері, залізничник підносить свисток до уст, потрясає вагоном (це вам не Пулман) і вже їдемо! Стою біля самісінських дверей, вікна широко відкриті, валізка десь там на полиці, і — вихилюся як можу найдалше під прудкий, знайомий подув залізничного вітру. Вітер розсипає волосся, гонить вгору стяжку при косі, кидає соняшним лиском у очі і — пахне. Зразу містом, опісля полем, лукою, лісом і чимось далеким, може простором, який так хочеться вловити? Враз стає весело, — нагадую історію прадіда із Тилича...

О. Софроній (як каже родинна хроніка) завжди їздив фірою до перемиського владкиві, бо залізниця ще тоді в Криниці не було. Скільки днів їхав, то їхав! Хіба було важливе тоді як довго, коли ніхто не спішився? Ночував по приходствах, попивав каву з "кожушком", програвав або вигравав у "преферанса" і завжди на час доїхав до аптики "Під Звіздою" в Перемишлі. Коли побудували залізничну станцію в Криниці, а роки о. Софронія ніяк не хотіли маліти, вдалося рідні намовити його на поїздку новим винаходом. "Со трепетом душі" і при помочі фірмана Івана всім старенький до поїзду, але від дверей обережно відступав (хто знає, що може трапитися?). Іван, у безпечній віддалі приглядався, як то "єгомость поїдуть новою машиною". Нещастя чи фатум хотіло, що дбайливий залізничник, затріскаючи двері, притиснув ними сильно пальці отця пароха! Розпука і біль додали крил немічній душі, він миттю пробіг східці вагона, скочив на перон та грізно гукнув: "Іване, завертай коні додому, завтра їдемо фірою до Перемишля!!". Так сумовито закінчився недовіршений Ікаревий літ о. Софронія...

Держуся дверей, бо вагони починають колихатися від сильного розгону, дрогання і шум зростають, кондуктор щось говорить, але не дочуваю добре, про що йдеться. Кондуктор? Який кондуктор? Червона шапочка і молоде дівоче личко нахиляється наді мною, а слова щойно тепер доходять до моєї свідомости:

— "Прошу закласти пояси — в'їздимо в полосу озера і повітряних порожнеч, буде дещо "роф ерія".

Голова тверезіє дочиста і думаю злобно: "Навіщо треба було тобі "дрінк'а"? Хто вродився до содової води (з малиновим соком!), хай не сягає по шляхотний трунок!" — але вже і так запізно. "Ерія" дійсно починає бути "роф" — спинка фотеля підноситься вгору і вниз, сильні поштовхи хитають гладку рівновагу літака, прозора шибя стає зелено-темна. Примикаю очі але гойдання ніяк не зупиняється, підіймаюся вгору і вниз, наче в корабельній гойданці... Корабель — море — Америка...?

Холодна хустка на чолі, губи сухі і гіркуватий посмак в устах. Позиція "горизонтальна", бо тільки так могу перенести 12 днів плавби кораблем "Генерал Блечфорд", що несе мене до Америки. Ліжко хитається безупинно, подорожні речі з грюкотом розси-

Докінчення на ст. 25

ЗАЛИШІМ КОЖНОМУ ПРАВО ВИБОРУ

Ніде правди діти, але ми т.зв. "старша генерація" стоїмо частенько віч-на-віч зі смертю та зустрічаємося вже не так на весіллях, як на похоронах. Дивне, але ці два родинні переживання стали тепер тут у нас дуже публічними. Чи це впливає із намагання доконце задержати традиційні народні обряди, чи з наслідування звичаїв нашого оточення чи з звуження круга нашої спільноти, де "кожний кожного знає" — невідомо.

Факт залишається незмінним, що ми тут на американській землі, після усіх величезних соціальних перемін останніх десятиріч, держимося цупко давніх сільських звичаїв а то і наслідуємо їх, хоча міське населення України вже довгі десятироки років їх закинуло. Хто із нас пам'ятає ще роки поміж двома світовими війнами і родинний побут пересічного українського інтелігента, той знає, що у тому часі не були конечні ані гучні весілля із сотками гостей, ані "величаві" похорони із десятками промов та неодмінною стипою. Здається, що тоді, у роках великої національної свідомости і гідности була більша свобода в українській товариській "етикеті", як вона є сьогодні у 80-их роках. Тоді ніхто не дивувався, коли після вінчання збиралася на скромну гостину лише найближча родина і ніхто не хвилювався, коли поховали когось тихо, спокійно, без промов і стип. Сьогодні це ви-

дається немов національним гріхом, коли обидві ті родинні події відбуваються лише у вузькому крузі найближчих.

Але чи справді можна винувати родину, коли бажає такі великі переживання задержати лише для себе? Це питання паки і паки насувається нам тепер, коли так часто приходиться брати участь у сумних імпрезах. Чи глибокий біль і жаль мусять бути виставлені на публічний вид і чи ті, яких доводиться прощати бажали б собі спектакля з трафаретними запевненнями, що "ніколи не забудемо"? Чи гідні сумного моменту є усі ті голосні розмови і завваги, які чуємо у похоронному заведенні на тему вигляду небіжчика, плачу родини і т.п.?

Хіба при такій виїмковій нагоді повинно бути право до інтимности переживань а то і повного вирозуміння громади, без закидів ламання традиції.

Сьогодні, коли стільки пишеться і говориться у цілому світі, а вже особливо на американському континенті про право людини на "гідну смерть", в нашій вузькій спільноті ми повинні десь також отверто на цю тему говорити. Але при тому говоримо також отверто про право переводити найбільше зворушливі родинні свята в такий спосіб, який кому відповідає!

ВИСЛІД КОНКУРСУ ІМ. СЛ. П. МИХАЙЛА ОСТРОВЕРХИ

Проголошений в 1980 році Літературно-Журналістичний Конкурс ім. сл.п. Михайла Островерхи, що його під фірмою Спілки Українських Журналістів Америки уможливили своїми фондами д-р Маруся Бек і її брат п. Іван Бек з Дітройту, закінчився 20-го березня 1981 р. публічним вечором в Літературно-Мистецькому Клубі в Нью-Йорку.

Жюрі Конкурсу в особах: ред. Іван Кедрин — голова і ред. Уляна Любич та проф. Богдан Романенчук — члени, розглянуло тридцять творів, які наспіли на руки голови СУЖА ред. Ольги Кузьмович і вирішило:

1. Першу нагороду у висоті 500 ам. дол. одноголосно признати оповіданню п.н. "Невпізнаний убивця", автор Микола Ковшун,

2. Другу нагороду у висоті 300 ам. дол. більшістю голосів жюрі признати оповіданню п.н. "Сповідь мертвого", якого автор скривається під псевдом Олекса Бокай,

3. Третю нагороду у висоті 200 ам. дол. одноголосно признати оповіданню п. н. "Між двома матерями" авторка Любів Коленська.

Поруч із тими нагородженими творами жюрі рішило відзначити 5 інших творів а саме: "Візьми мати піску жменю" — автор Микола Білоскірка, "Галичанка на Волині" авторка Килина Колодяжна (псевдо), "Два Свят Вечори" автор Д. Богачевський, "Дорога" — авторка Слава Дрималик-Шевчик, "Перший іспит — авторка Алла Давиденко-Ковська.

Жюрі не ставить ніодного названих творів вище чи нижче. Жюрі ствердило більшістю голосів, що крім назва-

них творів є ще такі, які заслуговують на увагу чи то своїм сюжетом чи літературною формою, як н.пр. оригінальне оповідання "Сватання в Югославії" пера Ксені Одежинської і "Придорожний хрест" пера Валентини Ермоленко. У свому підході де оцінки творів жюрі брало менше до уваги сюжет, тематику, як літературну вартість твору.

Висліди праці жюрі проголосив голова його ред І. Кедрин на публічному вечорі в Літ. — Мистецькому Клубі в Нью-Йорку, де після мистецького відчитання усіх трьох нагороджених творів, голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович відкрила коверти із прізвищами авторів. Жюрі і Управа СУЖА зобов'язалися подбати, щоби усі нагороджені та відзначені твори появилися друком на сторінках нашої преси.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу бл.п. **Мирослава Притули** складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

д-р Христина Притула-Кузьмович

В річницю відходу у вічність моєї Дружини бл.п. **Володимири**, складаю 100.00 дол. на Український Музей.

д-р Степан Ріпецький

Замість квітів на могилу бл.п. **Інж. Юрія Артимішина** складаю 50.00 дол. на Український Музей.

д-р Юрій Тритяк

Замість квітів на могилу бл.п. **Розалії Дармохвал** складаємо 20.00 дол. на Український Музей.

12-ий Відділ СУА в Пармі, Огайо

СПОГАДИ — ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Продовження

ПОЇЗДКА ДО МОСКВИ

У тому часі між Україною та Росією підписано перемир'я. У висліді того почалася виміна військово-полонених та біженців. Я вирішила скористати з нагоди, щоб відвідати родину свого брата, що помер у 1916 році. В Москві в нашому колишньому помешканні були ще зложені наші речі, що ми залишили. На прохання мене приділили за сестру милосердя до санітарного поїзду, що перевозив полонених із Німеччини до Росії.

І так я знов опинилася в поїзді в тій самій ролі, що колись на Далекому Сході. Та які це були інші умовини! Для ілюстрації наведу один епізод. Якось то я різала хліб для полонених і через поспіх пустила грінку на підлогу. Я підняла її і поклала збоку. Один із полонених слідкував за моїм рухом і по довгій надумі нерішуче спитав мене, чи я дозволю йому її з'їсти.

— Будь ласка, але я зараз відріжу вам чисту, відповіла я хапаючись.

— Сестро, якби ви знали, що я їв у полоні, не казали б про грінку, що торкнулася підлоги, що вона нечиста!

Я придивилася до нього — це був скелет із гарячими, як у вовка, очима. З того часу я вже не могла їсти при ньому, а здебільшого віддавала йому свій обід.

Москва зустріла мене дуже непривітно. Я приїхала 14 вересня й несла з собою булку в мотуз'яній торбі. На вулиці до мене підходили люди, питаючись, звідкіля я приїхала, бо вони вже давно не бачили білого хліба. І дійсно, весь час свого побуту там я їла лиш коржі з надгнилої картоплі і висівок. Купити не можна було нічого окрім мочених яблук і квашених огірків. Гливікий хбїб видавався по ¼ ф на особу денно. Але їжа й не лізла в горло при тих умовинах. Людське життя втратило всяку вартість. Большевицька влада жорстоко розправлялася з "буржуйською" клясою. Особливий жах находив на мене коло окремих будинків, обведених навколо колючим дротом, що його охороняли червоноармійці. Щораз тут можна було зустріти жінок із дітьми, що надіялись одержати якусь вістку про арештованого. Дивитися на це не було сили й відваги.

Про те, що сталося з родиною мого брата, я вже вспіла довідатися. Його маєток лежав у Гусатському повіті. Большевики прогнали родину з нього, і братова з дітьми примістилась у Гусатську в підвальному мешканні. Її дочки ходили на поденну працю й так заробляли кусник хліба. Коли подумати, що такої долі зазнали діти генерала!

Речі наші застала я пограбовані й понижені. Маю на думці речі ужиткові. Щодо книжок, нот та

Василевої зброї, то її забрали під час трусу, що відбувся недавно тому. Поміж залишками знайшла я деякі наші групові світлини. І цікаво те, що в усіх, хто був у вишитій сорочці, повиколювано очі. Знаменне це для наставлення большевицьких посіпок до українців!

Кілька днів по моєму приїзді я помітила, що до мене приставлено шпика. Це був гарматчик, якому наказано пильнувати кожен мій крок. Я здогадалася про те кілька днів згодом, коли зустрічала його надто часто на своєму шляху. Давно в мене була звичка пропускати кожного наперед, хто йде за мною. Я це завважила, хоч і не чула до нього жалю: ті агенти були нераз жертвами самі, бо їм ставили ультиматум розкрити іншого "ворога" або йти "під стінку" самому.

А до того ще в нашому давньому мешканні, як я згадувала, був трус, де спеціально шукали за нашими речами. Я свідомо була того, що сама це спричинила. У Гусатську жила моя приятелька ще з інститутських часів Клявдія Ізюмська. Вона походила з дуже доброї родини й вони мали в повіті маєток. Жили вони всі разом. Сестра її була начальницею гімназії, брат служив у земстві, Клявдія також учителювала в гімназії. Завжди, коли я проїжджала цю станцію, лишала їм у буфеті записку. Зробила так і цей раз, не передчуваючи нічого злого, хоч у буфеті на мене подивилися косо. В записці я подавала свою адресу в Москві й прохала дати вістку про себе. Щойно згодом довідалася я про долю цілої сім'ї. Клявдію і двох її братів розстріляли та ще й примусили їх викопати собі перед тим могилу. Сестра Клявдії збожеволіла. Третій брат утік невідомо куди. Звісно, що моя записка потрапила куди треба й це спричинило трус і слідкування.

Санітарний поїзд, яким я приїхала, замість вернутися до Києва, направили на Петроград і він несподівано виїхав. Привезених старшин розстріляно. Таким чином я залишилася сама в Москві і треба було радити собі. Не скажу, щоб моє положення було веселе. Я знала, що саме знайдення зброї могло мене поставити під суд, бо свого часу бу оголошений термін здачі, і, хоч мене тоді в Москві не було, то цього б ніхто не враховував. Треба було втікати з міста, але як і чим?

Почався вже осінній холод, а я не була приготована до того, бо приїхала тільки на короткий час. Місто неначе принишло в цій ситуації, очікуючи ще гіршого. На Покрову потягнуло мене до Храму Христа Спасителя. В найвіддаленішому притворі правилася Всеношна. Було напів темно і священик правив півголосом, людей було мало. "Завтра Служба Божа почнеться о 3-ій вранці!" — оголосив майже пошепки. Ніколи не можу забути тієї відправи, зовсім як у катакомбах!

Пішла шукати українського консула, до якого

Продовження на ст. 18

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ", XVIII КОНВЕНЦІЯ РІШИЛА ЗБІЛЬШИТИ ЗАПАСНИЙ ФОНД ДО 75.000. дол.

до 31 грудня 1980 зложили:

Окружні Управи і Відділи СУА	46,325.61 дол.
Окремі особи	9,164.39 дол.
	<u>55,490.00 дол.</u>

НА ЗАПАСНИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ" ВПРОДОВЖ МІСЯЦІВ ЛИПНЯ ДО ГРУДНЯ 1980 р. НАСПИЛИ ТАКІ ПОЖЕРТВИ:

500.00 дол., 1-ий Відділ — New York,
200.00 дол., 64-ий Відділ — New York,
200 дол., 82-ий Відділ — New York
100.00 дол. 28-ий Відділ — Newark
25.00, Соломія Дроздовська, Connecticut
80.00, привіти, подяки, замість квітів

Щиро дякуємо,

Іванна Ратич,
фінансова секретарка

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В ЛЮТИМ 1981 р.:

- 1.000.00 дол.: Н. Н. через 93-ій Відділ СУА, Гартфорд;
300.00 дол.: Управа Об'єднання Українців Вашингтону;
222.02 дол.: На фонд Еви Сташків (місячний моргедж);
по 200.00 дол.: д-р Семен Дорошак, Боффало, Остап Миськів, Аліквіппа, д-р Роман і Лідія Смики, Ковлситі, Неоніла Кліш, Філядельфія, Григорій Федорук, Австралія, Євгенія Онуферко, Філядельфія;
170.00 дол.: 51-ий Відділ СУА, Милвокі;
по 150.00 дол.: Йоанна Гентош, Філядельфія, 93-ій Відділ СУА, Гартфорд.
по 100.00 дол.: д-р Марія С. Фішер-Слиш, Кентакі, Іван Н. Макух, Роман С. Макух, Боффало, Оксана Салдит, Амгерст;
50.00 дол.: д-р Теодор Парфанович, Боффало;
30.00 дол.: Ростислав Петрів, Боффало;
по 25.00 дол.: Анастасія Шаркевич і Неля Федоркевич, Блюмфілд, інж. Микола Барницький і Іван Білінський, Боффало, 64-ий Відділ СУА, Нью-Йорк;
по 10.00 дол.: 50-ий Відділ СУА, Ан Арбор (до ф. Еви Сташків), Аркадія Стебельська, Редінг.

Разом 3.842.02

Ірина Качанівська,
касирка суспільної опіки стипендій

22 березня 1981 р.

Округа Огайо. Головою Округної Управи вибрано Марію Почтар. На з'їзді була присутня голова СУА Іванна Рожанковська

29 березня 1981 р.

Округа Нью-Джерзі. Головою Округної Управи перевибрано Лідію Гладку. Марія Томоруг репрезентувала Екзекутиву СУА.

29 березня 1981 р.

Округа Південного Нью-Йорку. Головою Округної Управи перевибрано Тетяну Дурбак, Екзекутиву СУА репрезентувала Олена Процюк.

5 квітня 1981 р.

Округа Північного Нью-Йорку. Головою Округної Управи перевибрано Іванну Мартинець. Марійка Томоруг репрезентувала Екзекутиву СУА.

Перевибраним і нововибраним Головам Округних Управ бажаємо успіхів у конвенційному році.

ОБІЖНИКИ

Головна Управа вітає нововибрані голови Відділів та пригадує про konieczність постійної акції приєднання нових членок, творення нових Відділів СУА. Кампанію приєднання членок заплановано на осінь 1981 р. Також підкреслюється потребу приєднання нових передплатниць "Нашого Життя" так у Відділах, як і серед нашого громадянства.

КОНВЕНЦІЯ

Резолюційна Комісія, якої головою стала Марія Савчак, просить делегатки ознайомитись із резолюціями XVI, XVII і XVIII Конвенцій (Гляди "Н.Ж.": 6/71, 1/75 і 7-8/78.).

Також звертаємо увагу на потребу переглянути обіжники, Вісті з Централі, і деякі статті з "Н.Ж." на те щоб делегатки були підготовані до участі у Конвенції.

Повне засідання Головної Управи відбудеться перед Конвенцією 22-го травня (п'ятниця) о год. 1. по полудні в готелі "Фермонт" у Філядельфії.

Олена Процюк,
пресова референтка

ПОДЯКИ

З нагоди Округного З'їзду СУА в Чикаго складаємо скромний дар на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 100.00 дол.

Округна Управа СУА, Чикаго

Пані Софія Сокологорська, почесна членка Округної Управи СУА, переслала з нагоди Округного З'їзду дар в сумі 25.00 дол., який ми приділили на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Округна Управа СУА, Чикаго

Дякуємо
Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

НАШЕ ЖИТТЯ, КВІТЕНЬ 1981

XIX КОНВЕНЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

XIX CONVENTION OF UNWLA

PHILADELPHIA, PA.
MAY 23-25, 1981

В п'ятницю 27-го березня, 1981 р. члени Конвенційного Комітету Союзу Українок Америки відвідали редакцію Свободи. Під час зустрічі з головним редактором Зеноном Сниликом і ред. Людмилою Волянською вони подали інформації про XIX Конвенцію СУА та відповіли на низку запитів.

У зустрічі взяли участь: редакторка журналу "Наше Життя" — Уляна Любович, голова Конвенційного Комітету — Людмила Чайківська, голова Округи Філадельфії — Наталка Даниленко, касирка К.К. — Олена Шиприкевич, пресова К.К. — Анна Максимович і члени видавничої Комісії Конвенційної книжки: Ірина Чайківська і Світлана Марченко.

На Конвенцію наспіло вже багато зголошень делегаток і гостей. Окрім панелів та комісій буде мистецька програма, в якій візьме участь вокальний ансамбль "Намисто" з Вашингтону, та вручення нагород переможцям літературного Конкурсу ім. Лесі і Петра Ковалевих.

Конвенційна Комісія докладає усіх зусиль, щоб Конвенція була не тільки діловою, але також і приємною зустріччю союзниць, яка дасть заохоту до майбутньої праці СУА на її різноманітному шляху.

А. Максимович,
пресова референтка Конвенційного Комітету

ХРИСТИНИ 4-ГО ВІДДІЛУ СУА

Христини 4-го Відділу СУА імені Ганни Дмитерко-Ратич, Нью Брансвік, Н. Дж., лютий 1981.

Зліва сидять: Л. Гладка, Ганна Дмитерко-Ратич, І. Рожанковська, М. Цимбаліста; Стоять, перший ряд: Л. Качмар, О. Грицак, О. Повзанюк, Г. Ратич, Н. Нинка, Р. Ракоча, М. Цілик; Стоять, другий ряд: М. Геча, Т. Павляк, С. Слободян, М. Гойдич, Л. Сіра, В. Попель, О. Гусар-Бокало, Л. Хромовська, М. Джанстон.

Christening of 4-th Branch in New Brunswick

Рік після свого заснування молодечий 4-ий Відділ СУА в Нью-Брансвік, Н. Дж. відсвяткував свої христини рівночасно вшановуючи свою патронку Ганну Дмитерко-Ратич, жінку-воєнку УСС та визначну громадянку.

Святкування відбулися 8-го лютого ц. р. Службу Божу в наміренні Відділу відправив о. Давид Клуні в українській церкві в Нью Брансвік. По полудні відбулися христини в парафіяльній залі. Щоб гідно відзначити заслуги своєї патронки, а також представити себе як енергічне згру-

повання, Відділ підготував святочне зібрання-бенкет. Запрошено делегації та гостей з СУА, з інших організацій і громадянство. Численна присутність гостей (140 осіб) вказувала на значне заінтересування нашим Відділом і бажання піддержати нас у нашій праці.

В залі прикрашеній квітами і вишивками, голова Відділу Оксана Бокало, відкрила свято та передала провадження програми Любі Сірій, голові Комітету, яка попросила кумів приступити до сцени. Куми: о. Д. Клуні, І. Рожанковська, Л.

Продовження: КРИЗЬ ПОРИВИ ЖИТТЯ

мала листа від міністра Дмитра Дорошенка. Хоч і маяв на консуляті наш прапор, проте внутрі я почувала себе чужою й самотною. Все урядування відбувалось "общепонятним", від мене вимагали паперів ще з інших установ. Переконавшись, що я нічого не зможу виходити, я пішла на двірець і там якось випадково натрапила на черговий санітарний поїзд, що приїхав із Києва. Головний лікар, єврей, дізнавшись, що мій чоловік начальник Санітарної управи, погодився взяти мене на поїзд без жодних паперів.

— Тільки от нещастя, додав він, не знаю, коли поїз відійде. Приїздіть завтра до 12-ої дня, я вас приміщу деннебудь у вагоні. Ви тільки нікуди не виходьте з вагону поки ми стоїмо, а тоді вже якось то доведу вас! — Виходу не було, мусіла лиш подякувати й погодитися на пропозицію. Вже був листопад й остання пора мені виїхати з Москви!

Три дні просиділа я тихо, як миш у кутку, очікуючи від'їзду. Головний лікар попередив мене, що, якби хтось спитав його про мене, він скаже, що не знає мене і звідкіля я там взялася.

Нарешті поїзд рушив. Я почала роздивлятися, які наші подорожні. Проти мене сидів старенький жид і їв оселедця, (єдине, що можна було в буфетах купити) кидаючи кістки, хвостик і шкіру на підлогу. Я не могла стриматися, щоб не зробити йому завваги, кажучи, що за кілька днів їзди ми всі будемо пахнути оселедцем. На другий раз я вже нічого йому не казала, але він сам, перехопивши мій погляд, заявив мені: — Не турбуйтеся, баришня, я все в кишеньку... — І вивернувши кишеньку показав у ній кістки й голову оселедця. Я мимоволі розсміялася.

Доїхали до Смоленська. Тут прийшла влада й оголосила, що мусить затримати нас у карантині. Багаті жида, що їхали з грішми, зложилися на 50.000 рублів і нас пропустили. Ці карантини переслідували нас усю дорогу. Другий раз це трапилося в Орші, а третій раз у Могилеві, але кожного разу ті, що їхали з грішми, викупляли нас, боячись лишатися

зайвий день у своїх гостинних "господарів". В Орші перед кордоном щось вимагана сума була завелика й ішли переговори за зменшення вимоги. Тоді влада поставила поїзд на запасну путь, замкнула гардероби й заборонила виходити з поїзду. Що було робити? Заплатили й поїхали. У Могилеві при трусі (там був кордон) большевицький старшина, що його переводив, сміючись, показав на старенького жида й заявив:

— Той єврей надяг на себе 5 пар штанів і в найспідніших зашив гроші, а я й знайшов їх, — і показав цілу купу кредиток. — Я знаю всі їхні хитрощі! — додав він весело, але жид виглядав дуже сумно.

На першій станції України жінки винесли до поїзду хліб, булки, молоко. Пам'ятаю, як люди христилися, плакали й цілували ці булки! Мені гордощі розпирали груди.

Я приїхала до Києва зовсім знищена всім, що бачила й пережила в Москві. Ледве добралася до хати, а побачивши Василя, не могла з ним навіть привітатися. Нерви не витримали і я пролежала кілька днів півслабою.

Ця поїздка залишила в мене враження жаху. Не було в ній нічого, що хоч трохи зогріло б душу і засвітило хоч іскорку радості. За попередніх відвідин у 1917 році ще були якісь надії, траплялись і комічні епізоди. А тепер лиш кров, жах і смерть, біда і голод. Нагадувалися часи Івана Грозного з його застінками. Своім рідним я не могла допомогти: ані братовій із дочками, ані тьоті Саші, що вмрала у страшній біді. Її сина Віктора здається розстріляли, як есера, а вони все життя мріяли про революцію!

Все це пригнічувало до неможливості напружені нерви. Почувалося, що все приречене на загибель, пропадають основи моралі і на їх місце немає нічого, крім хамства. Це пригнічення було страшніше всього, страшніше смерті. Почувалося, що ніби тобі нічого не зробили, але відобрали в той же час життя, дихання. Ніколи я не почувала, як тоді, приявности Бога серед людей: здавалося, що Він теж ходить тут зневажений і терплячий. Люди, здавалося, принишкли в очікуванні грози, але її не було... немає й досі!

Продовження буде

Гладка і п. М. Цимбаліста держачи блакитно-жовті шарфи, відкрили сцену, на тлі якої пишалася силуета січового стрільця, обрамована написами назви Відділу й його патронки. Відкриттям благословенням та молитвою офіційно охрищено Відділ. Всі зібрані відспівали гімн СУА.

Привіти виголосили: голова СУА І. Рожанковська, голова Окружної Управи Л. Гладка, голова місцевого 65-го Відділу М. Цимбаліста та представник НТШ д-р І. Головінський. Промовці бажали успіхів у праці і, розуміючи труднощі обіцяли допомагати Відділові.

Реферат про Ганну Дмитерко-Ратич відчитала О. Бокало. Цей життєпис визначної жінки-діячки, вояка, матері представив слухачам, чому новий Відділ хоче працювати згідно з її ідеями, застосовуючи їх до теперішніх обставин. А. Дмитерко-Ратич в своєму слові підчеркнула саме важливість зрозуміння членками Відділу цих ідей, до яких так потрібна праця молодших сил.

В мистецькій частині свята діти зі суботньої світлички привітали гостей піснею "Ми музиканти з Києва приїхали до вас", виконаною при акомпаньєменті "інструментів", що викликало бурхливі оплески присутніх. Світличка це гордість 4-го Відділу, бо організували її та провадять дві

кваліфіковані учительки, членки Відділу, С.Слободян і О. Грицак.

Участь брав також ансамбль Бандуристів під керівництвом В. Юркевича. Л. Сіра віддеклямувала вірш Зої Когут п. н. "Жінки".

По мистецькій частині відбувся обід, приготований членками Відділу під проводом Л. Хромовської. Доні членок справно подавали гостям страви.

Відспіванням многолітства і благальною піснею закінчилося свято.

В підготованні цих христин взяли участь всі членки Відділу, тому є трудно подавати прізвища. Натомість, вважаємо належним подякувати особам, котрі як приятелі Відділу безкорисно причинилися до успішного свята: П. Бокало власноручно виконав силуету січового стрільця та зробив багато вартисних знімків. О. Папроцька і М. Слободян, членки 65-ого Відділу СУА та членки місцевого Сестрицтва, помагали у виконанні кулінарних завдань. Чоловіки членок також помагали в праці.

Марія Цісик

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXIII РІК ВИДАННЯ

КВІТЕНЬ 1981

ЧИСЛО ЧЕТВЕРТЕ

В ОБОРОНІ ОКСАНИ МЕШКО

Немає більш промовистого борця за права людини, як Оксана Мешко. Ми з захопленням читали її відзиви до большевицької влади в обороні її сина чи інших ув'язнених. Її оборона Гельсінкської групи стала єдиним словом цієї станиці, коли виварештовано всіх інших. Вона подавала найновіші вістки до Вісника Самвидаву і підтримувала це видання, коли воно було зовсім загрожене.

Врешті й її постигла доля інших. Дня 12-го червня 1980 р. її заарештовано. Але не передано до тюрми, як інших підозрілих у перед-олімпійському часі. Її завезено до психолікарні в Києві.

Це пронизало нас страхом. Як витимає це "лікування" 75-літня жінка? Та й психолікування необмежене часом чи засудом, не має комунікаційних зв'язків зі світом. Ми боялись, що вона западе в забуття, немов у гріб. Як їй допомогти?

А з кінцем вересня 1980 р. її випустили Отже здавалося нам, що вона вийшла з закінченням Олімпіади. Щоправда була згадка, що вона залишається надалі під психіатричною контролею і підлягає іншим обмеженням. Але нам здавалося, що вона визволилась від найгіршого.

Та це не було визволенням. Навпаки, для неї завели судову справу й засудили її на 5 років заслання. Одначе не дозволено її вивезти на Сибір чи

Казахстан. А прокурор знайшов для неї інше місце. Щоб її перед засланням "підлікувати" — передав її знов у ту ж психолікарню, з якої її недавно звільнили.

Як жорстоко! Нащось тій машині правосуддя треба було її засуду. Треба було її процесу, заки її повернуто на "лікування" в місце, де вже за нею слід пропаде...

Оце власне найбільше проймає нас її долею. Як довго вона там пробуде, яких засобів будуть уживати до неї, коли ї що вирішить її долю?

Перед нами виростає завдання — допомогти їй. Ми проголосили її Матір'ю Року 1978, ми зладили відповідну грамоту, яку повісили в Музеї Каса Лома в Канаді. Ми підтримували її боротьбу за сина, яку вона безстрашно провадила довгі роки. Ми вважаємо її за провідного борця за права людини й народу. Має вона переносити знущання над нею лікарів-психіатрів, чи має згинути від цього лікування?

Незабаром розішлемо нашим складовим організаціям наш плян. Тепер є добрий момент натискати на советську владу, коли вона різними засобами виявила справжнє обличчя. Треба тільки вдарити добре й рішуче. Інакше не допоможемо Оксані Мешко, нашому рішучому борцеві за права людини й України.

НАШІ ВІДВІДИНИ

Дня 17-го березня 1981 р. членки Управи СФУЖО Олена Процюк і Наталія Пазуняк, згідно з рішеннями Екзекутиви, зложили візиту президентці Генеральної Федерації Жіночих Клубів п-і Дан Л. Шайд. Візита відбулася в дуже приязній атмосфері в домівці Ген. Федерації в Вашингтоні. Домівка ця належала до історичних особливостей архітектури міста Вашингтону — будинок збудований у 1880-их роках в стилі "ампір", придбаний Ген. Федерацією в 1922 р.

Розмова відбувалася при каві в товариській атмосфері. Представниці СФУЖО вручили подарунок для Ген. Федерації, а саме шість гарних

писанок на різьбленій гуцульській тарілці, що зробило враження на п-і Шайд і на її оточення. Президентка зацікавилась символікою української писанки. Потім ми перейшли до інших тем. Характер праці СФУЖО і її складових організацій, наші давні взаємини з Ген. Федерацією, згадано про наших представниць на їх Конвенції, зокрема Л. Шандру. Про нашу резолюцію, яка пройшла два роки тому. Згадали ми і по нашу співпрацю з литовками. Олена Процюк порушила ряд справ Декади Жіночого Поступу на основі діяльності в ООН, згадала й про Світовий Рух Матерів (М. М. М.) і свою роллю, говорила про статус Ген. Федерації в ООН. Н. Пазуняк почала

розмову на тему наших переслідуваних і ув'язнених жінок, даючи конкретні приклади, а також про те, як ми ці справи порушували в Копенгагені. Була розмова й про Третій Світ і про Південну Америку. П-і Шайд тим цікавиться. Ми пообіцяли прислати матеріали про наших переслідуваних, Оксану Мешко й інших, а також про наші організації. Ми просили, щоб Ген. Федерація по змозі підтримала наші акції в обороні жінок політв'язнів.

Після оглядин прекрасного будинку, в якому й проживає кожночасна голова, ми подякували й відїхали.

Н. П.

ЖІНОЧИЙ ІНСТИТУТ ВІЛЬНОЇ ПРЕСИ

У Вашингтоні існує Жіночий Інститут Вільної Преси, що скликає час від часу зібрання пресовиків. Ці зібрання мають певну ціль. Ідеться про те, щоб скріпити можливість інформації про змагання жінок. Маючи багато жіночих видань і велику армію жінок у загальній пресі — маємо тепер вигляди скріпити інформаційну силу жіноцтва.

Таку Конференцію Інститут скликає на 4, 5-го квітня 1981 р. Його ціллю є побудова троякого інформаційного середовища. Це є — середовище жіночих організацій, феміністки, що працюють у загальній пресі і самі видання жіночі. Ці три чинники треба усвідомити і скріпити.

Здавалось би, що не треба здобувати чи освідомлювати. Однак дійсність показує, що це вказано й потрібно. Мусимо упорядкувати чергу справ, мусимо здобути доступ до загальної інформації і розвивати її в такий спосіб, як є вказано.

Першого дня нарад буде обговорена підготовка до Світової Жіночої Конференції в 1985 р. Слід обговорити створення часопису НДЖО і відповідної редактури для нього. У формі панелю будуть зреферовані найбільш важливі жіночі справи — а саме політична, економічна суспільна й культурна інформації. А тоді у формі шести робітних кружків буде опрацьована система праці тих середовищ.

Другого дня 5-го квітня буде обговорена у формі панелю трояка система пресової інформації. Потім під час полуденку будуть подані рекомендації, а на загальній сесії будуть подані проекти троякого пресового середовища.

Представницею СФУЖО в зібранні Жіночого Інституту Вільної Преси буде Дора Рак, співредакторка "Українки у світі".

НАРАДА ГОЛІВ

Дня 10-го березня 1981 р. відбулась у Нью-Йорку нарада голів складових організацій СФУЖО в Америці. Її заплановано і скликано для розгляду постанов Нарад СФУЖО 1980 р. у Торонто. Ішлося про те, щоб вибрати й ще раз передискутувати те, що торкається складових організацій.

Прибули на нараду — Л. Бурачинська, голова СФУЖО, Іванна Рожан-

ковська, голова СУА, Валентина Кузьмич, голова ОУПС і Марія Нестерчук, заступниця голови ОЖ ОЧСУ. Український Золотий Хрест виправдався.

Найперше обговорено загальні постанови. Це є наша участь у тисячелітті християнства, у 50-літті голоду в Україні, у Декаді Української Родина, в обороні Оксани Мешко. Тут уже кожна організація щось намітила зробити, а в загальному будемо йти з нашого громадою. Даліше обговорено поодинокі постанови в різних ділянках. Цього року вони менше заторкують складові організації, ніж минулого. Наприклад у ділянці народного мистецтва не було передбаченої участі. В інших ділянках вона була і її potwierджено.

КОНФЕРЕНЦІЯ СФУЖО В АВСТРАЛІЇ

Ця Конференція відбудеться 16-го і 17-го травня 1981 р. у Мельборні. Для неї вже випрацьовано програму, запитник і правильник. Програма охоплює два дні нарад із постановами, що матимуть свою вагу. Запитник потрібний для стейтових голів, які братимуть участь у панелі на фінансові теми. А правильник потрібний для переведення Конференції.

Представницею СФУЖО буде Анна Марія Баран, організаційна референтка. Вона відвідає також інші осередки, а саме — Аделаїду і Сідней, де відбуде інформаційну зустріч із членством.

ГАННА МИХАЙЛЕНКО ЗАСУДЖЕНА

Ганна Михайленко — це бібліотекарка в Одесі, що тісно співпрацювала з дисидентами. На неї звернуло увагу КГБ і стало їй дошкулювати

частими обшуками. Найперше їй закидували те, що вона передусім розмовляла українською мовою. За це їй виточили справу і присудили їй платити по 20% зі своєї платні. Але вона вже була звільнена з праці бібліотекарки, отже платні не побирали. У 1977 р. була видана амнестія з нагоди 60-ліття большевицької революції і тоді її звільнили з того закиду. Однак за нею даліше слідкували і в лютому 1980 р. її заарештували. У листопаді відбувся її процес, в якому закидували їй антисоветську агітацію і пропаганду. За це передбачується покарання до 7 років табору суворого режиму та 5 років заслання.

Не маємо відстки про засуд, але дійшла сюди відомість, що її примістили в психолікарні на необмежений час.

НОВІ ПРОФЕСІЙНІ СИЛИ

В останньому часі кілька молодих дівчат закінчили студії, ставши професіоналістками. І так Лідія Мицак стала абсолювенткою біології в Бирлінгтоні, Вермонт. Плянує студіювати медицину. Ганна Возняк-Бриян закінчила студії еспанської мови докторатом і тепер викладає еспанську мову в університетській системі Нью-Йорку. Тетяна Яценків закінчила Іллінойський Інститут Технології і стала архітектором. Працює тепер у фірмі Проджект Коллаборейшен. Знову ж у Чикаго Андрія Моцюк закінчила правничу школу ім. Дж. Маршала. Працює в Модерн Траст Компані та плянує спеціалізуватись у ділянці плянування нерухомого майна. Накінці це згадаємо молоду лікарку, яка походить з Америки, але студіювала в Європі. Це Тамара Масик-Іверсон. Передмедичне навчання перейшла в каледжі в Толідо, а для студії медицини виїхала до ГанOVERY. Закінчивши студії вона тут спеціалізується в анестезії.

ПОШТІВКИ — УКРАЇНСЬКИЙ ВЕСІЛЬНИЙ ОДЯГ — ВЕСІЛЬНІ ВІНКИ

Саме вийшло з друку 8 поштових карток, роботи мисткині Слави Геруляк:

Гуцульська весільна пара
Весільний "чубатий" вінок — Полтавщина XIX ст.
Весільний вінок — Волинь
Весільний вінок — Тернопільщина
Весільний вінок — с. Тишківці — Городенщина
Весільний вінок, с. Михновець — Дрогобиччина
Весільний вінок, с. Грушів — Дрогобиччина
Весільний вінок, с. Кардрібка — Тернопільщина

Ціна поодинокі карток 0.35 дол. Замовляти можна в канцелярії
СУА 108 Second Ave New York N.Y. 10003

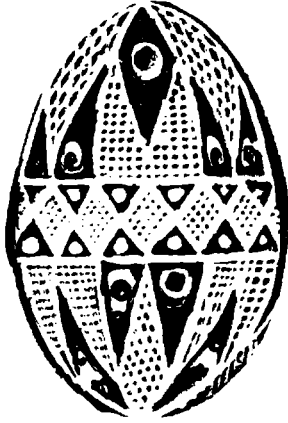
OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XXXVIII

APRIL 1981

No 4

WITH THE FEAST OF CHRIST'S RESURRECTION WE GREET
WORLD FEDERATION OF UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS
AND ALL ITS MEMBER ORGANIZATIONS, THEIR HEADQUARTERS
AND MEMBERS

FELLOW COUNTRYMEN IN UKRAINE AND BEYOND IT, IN JAILS, IN
PRISON CAMPS, IN EXILE;

FELLOW COUNTRYMEN IN THE FREE WORLD, SCATTERED OVER
THE FACE OF THE EARTH
REGIONAL COUNCILS, BRANCHES, THEIR MEMBERS AND
MEMBERS-AT-LARGE OF UNWLA

HAPPY HOLIDAYS!

CHRYSTOS VOSKRES!

VOISTYNU VOSKRES!

Executive Board of UNWLA

EDITORIAL

THRIFT IN ANGER, GENEROSITY IN FORBEARANCE AND LOVE

On occasion, a small group of people is isolated from the outside world. In such a case, the individuals begin irritating one another; the most inconsequential habit, and eventually, the very presence of an individual, will elicit great antipathy and even hatred toward that individual.

People stranded on a ship will act this way; but what of the people locked up in Soviet prisons? These people, however, are intelligent and idealistic individuals. They have somehow managed to overcome petty differences and come out ahead, physical wrecks, but spiritual giants. We must remember Mychajlo Sokora, Boris Antonenko Davydovych, Mykola Rudenko...

Such cases of anger often appear in our communities overseas. Often, inconsequential matters stir up violent emotions, and cause conflicts between people. There arise barriers of barbed wire made of anger. A small spark of anger, if not overcome immediately with forbearance, may eventually grow into a rock of anger and hatred. Often the matter argued over is forgotten; but the anger lives on.

Sometimes a kind and gentle individual may say something harsh, and we no longer even speak to them. Sadly enough, we do not realize that the harsh words

may have come from a person hurt by something, and may not have been directed at us after all.

This problem goes still deeper, not ending in personal matters. Sometimes the views of a political party, a specific organization, will elicit rivalry and even hatred between groups of people. Often, we are more likely to associate with "enemies of the nation" than with some of our own people, simply due to their different beliefs.

Different views and opinions will always exist in society. Discussing matters and different views may only bring about good, by letting us experience varying points of view.

People growing up in a different society are bound to have slightly different views on matters. Must this stand in the way of us walking together, toward a common goal? Inconsequential matters may destroy a great strength, may blind us from reaching our true goal.

Easter, the Resurrection of Christ, is preceded by Lent. During Lent, we should examine ourselves and our actions very carefully. Thrift in anger, as well as generosity in love and forbearance, will bring us an additional measure of enjoyment of the holiday of the triumph of good over evil.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

203 SECOND AVENUE • NEW YORK, NEW YORK 10003

NEWS FROM UKRAINIAN MUSEUM

The Ukrainian Museum, into its fifth year of exhibiting Ukrainian folk art, is becoming a popular museum with the media. The New York Times on Friday March 27th, Friday Section, page 1 featured The Ukrainian Museum in: "A Grand Tour of Culture Without Leaving New York". Writer J. Dunning writes, "... the gaiety of the exhibitions and warmth of the staff create the feeling of being in another place. Ms. Dunning went on to describe the other folk art currently on permanent exhibit and "Rushnyky-Ukrainian Ritual Cloths" & "Pysanky-Ukrainian Easter Eggs". Other cultural institutions featured were The Japan House, China House, Center of Tibetan Art and others.

The Daily News, April 4th included as a feature in its centerfold: "What's Doing", The Ukrainian Museum's "Pysanka-Ukrainian Easter Eggs", workshops and demonstrations. Bill Farrell, besides the history behind the Ukrainian pysanka wrote: "... when it comes to decorating those eggs, there are few who do them up quite as nicely as the Ukrainians."

Ford Times, April, Published and distributed by the Ford Company, feature article "Easter Egg: Their History and Their Mystery" by Lorna Sass, describes the ancient to the modern use of the egg. Ms. Sass also describes the technique used in making pysanky, symbols decorating pysanky and that the Museum Shop has supplies and kits to make your own pysanky.

Pan Am, April, Published and distributed by Pan Am Airlines, in: "Newlines", included "Pysanky-Ukrainian Easter Eggs" as a feature of the month. A color photo supplied by the museum was tangent to an extensive write-up on the history of the Ukrainian pysanka. Also mentioned were workshops, and demonstrations sponsored by The Ukrainian Museum.

ON OUR COVER

On the cover a collagraph "Providna Nedila", Cemetery Gate, Kiev, 1971, by Olga Maryschuk. Predominantly a graphic artist, Olga's technique has many facets. It consists of collages, prints, and watercolors. A wide scale of colors can be found in her work. It ranges from dark somber hues of her Ukrainian studies, to lovely green shades in her North Carolina landscapes and the bright pale golden colored petals of her sunflowers.

She was born in the United States but her parents are natives of Western Ukraine. She received her art education at Cooper Union, the Pratt Graphic Center and the New York Studio School. Her work has been exhibited at various galleries in New York, Philadelphia, North Carolina, Toronto and Kiev.

With her background she could have easily blended and disappeared into the American mainstream but a spark of curiosity about her ancestors existed and was easily rekindled. It was in 1970 that she obtained a fellowship to the Kiev State Institute of Art. There her instructor in graphics was the reknown artist Vasyl

Kasian. Her stay in Ukraine gave her an opportunity to find her ancestral roots. Her work of this period is based primarily on Ukrainian folklore — rich darkly colored Easter eggs, a village church, its three cupolas peering out from behind green hills, "Vertep" of a Christmas Night and strong, open peasant faces of "Our Forgotten Ancestors". The collagraph on the cover is from this period. It mirrors the hardships and harshness of everyday life. Big, unwieldy old women peddle their wares: flowers and Easter eggs, the goods of "Providna Nedila". The week after Easter, now as centuries ago, from far and near, with flowers and pysanky, families gather at gravesites to pray and honor their ancestors in an ancient traditional memorial.

Ten years ago Olga returned home. A traditionally embroidered towel and her works inspired by Ukrainian folklore welcome you into her living room. Her studio is filled with many studies of sunflowers — the golden blossom of Ukraine.

BRANCH #2, CHESTER, PA.

We had approximately 6 meetings this past year. We at present have 33 active members; that total presenting an increase of one new member. We are doing our best to attract more and younger members.

One of our obligations is to visit our sick members. Also, we baked bread at Eastertime and delivered it to our senior members. Our biggest function of the year is our Spring Festival. We try to have as many craft tables as possible. A part of our profits is donated to St. Mary's Ukrainian Orthodox Church, Chester, Pa., who generously allow us to use their church hall for our meetings and our Festival.

We are happy to report two of our members have reorganized and reactivated the Jr. Chapter in St. Mary's. Our branch donated a sum of money to help them in their efforts.

Our Branch is most enthusiastic in support of both the Spring Festival and the Jr. Chapter. We also hope to have a few more smaller functions this year. We feel this would help us to call attention to our Branch and attract new and active members.

We are looking forward to a successful year.

Very truly yours,

Mary Whelan, President

Sophie Pachowka, Secretary

ПОДЯКИ

Щира подяка членкам 47-го Відділу в Рочестер — Н.Й. за молитви та побажання в часі моєї недуги. Складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Марія Грицеляк
Членка 47-го Відділу СУА

Складаю щирю подяку управі і членкам 47-го Відділу СУА, Рочестер Н.Й. за співчуття з приводу смерти мого брата бл.п. Дмитра Хоміцького і пересилаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Михайлина Пилипець,
Членка 47-го Відділу СУА

UNWLA BRANCH 58 — OLENA TELIHA (1980 projects and activities)

January

Election of officers: President — Justine Nelligan, Vice-Pres. — Olga Hubchik, Vice-Pres. — Mary Allie, Rec. Sec. — Ann Sedorak, Cor. Sec. — Marcelene Chomiak, Treasurer — Helen Lampi, Historian — Mary Lee Prowalny

Malanka Meeting held at home of Justine Nelligan.

February

Held "Luncheon is Served" with Ukrainian-American Fashion Show with proceeds designated for the Ukrainian Village. Seven members attended the Annual Meeting of the Regional Council. Sonia Hazen elected Vice-President and Organizational Chairman.

March

Members attended Mary Beck's 18th leap year birthday party. 23 members attended the Detroit Women's Federation Luncheon at Fairlane Manor. Regional Council donated a Ukrainian ceramic egg for a door prize.

\$100 Membership paid to the NY Ukrainian Museum. A monetary gift was sent to new sister Branch 53.

April

Sonia Hazen, one of a committee of 4, to plan a Ukrainian Festival at the Palm Beach School in Birmingham. The Festival featured a Ukrainian cultural display, films, songs, food, etc. 15 members attended Branch 53's Dinner and Fashion Show.

May

We held a Rummage Sale on May 3 at the Ukrainian National Center — proceeds for the Ukrainian Village. Took an ad in Dibrova's Commemorative Book. Donated \$100 to the "Soul of Ukraine." Sonia Hazen submitted a write-up on Mrs. Irene Kozachenko as "Mother of the Year" to the International Institute and our entry was selected to this honor. Branch 58 helped the Regional Council with Gloria Surmach-Mills' showing of Glass Painting at Eko Gallery.

June

Helped with Blessing of Ground affair for the Ukrainian Village. Branch 58 donated a large sum of money

July

Branch 58 manned the Regional Council Booth on Opening Night — Friday, July 11 at Hart Plaza during the GOP Convention. We donated the nalysnyky batter and fruit fillings.

Participated and attended the Regional Council Picnic at Dibrova. Donated \$20 toward expenses. Branch 58 volunteered to run the Ukrainian Festival Queen Contest. Selection of the Queen was on July 31 at Eko Gallery with a reception for candidates, family, and friends. Roma Senyk was chosen out of seven entries. Miss Ukraine Ribbon was made for the 1980 queen, as well as for the 1979 and 1981 queens.

August

Participated in the Detroit Ukrainian Ethnic Festival held in the Hart Plaza in Downtown Detroit on August 15, 16, 17.

This was our ninth consecutive year of participation. We had a Food Booth in which we sold Ukrainian. We also shared a large Beverage Booth with the Ukrainian Village. \$750 from the Beverage Booth was donated to the Ukrainian Village on our behalf.

October

23 members attended sister Chapter 45's Dinner and Fashion Show.

November

Sonia Hazen was chairman of Soyuzanka Day. It commemorated the 45th Anniversary of the Regional Council

and honored 45-year members of all Chapters. Branch 58 made the flowers presented to the 45-year members and past presidents of the Regional Council. The 45-year members received a white silk rose and wheat tied with a sapphire blue velvet ribbon, and past presidents received pale blue silk daisies and wheat corsages. We had a display table showing our accomplishments for the past 33 years.

Members purchased cards with proceeds designated for the NY Ukrainian Museum.

Mrs. Catherine Chomiak's speech made on Soyuzanka Day was translated into English for future reference.

December

Joanna Kulchesky, Helen Sedorak, Ann Sedorak and Anastasia Sosnowsky decorated the Ukrainian Christmas Tree for the Detroit Historical Museum.

We are proud that several members have been serving the community as follows:

Sonia Hazen as Vice-President and Organizational Chairman of the Regional Council.

Oresta Karaiush — director of "Soul of Ukraine."

Justine Nelligan — on the Detroit Ukrainian Ethnic Festival Executive Board.

Olga Dubrovny-Solovey — directed the Prometheus Youth Choir of St. Michael's Church, who sang at the Ethnic Festival.

Joanna Dragenda-Kulchesky — director of School of Ukrainian Dance, "Echoes of Ukraine," and Ethnic Festival Program Director.

Donations: Ukrainian Village Building Fund, Independence Day — UCCA, Soul of Ukraine Radio Program, Federation of Women's Clubs, Regional Council Picnic, New York Ukrainian Museum cards

compiled by Ann Sedorak
Rec. Secretary

ACTIVITIES OF BRANCH 80 FOR 1980

On **February 3rd** Branch hosted the Annual Regional Meeting by serving the dinner.

In **May** Branch participated in a "Ukrainian Week" at the Bloomfield Hills grade school where a "Ukrainian" meal was served and Ukrainian artifacts were displayed and sold.

In **June** a Festival was held at Hamlich Park in Warren and Branch participated by baking cookies for sale and selling artifacts.

In **July** Detroit hosted the Republican National Convention and all the Branches participated by serving Ukrainian foods.

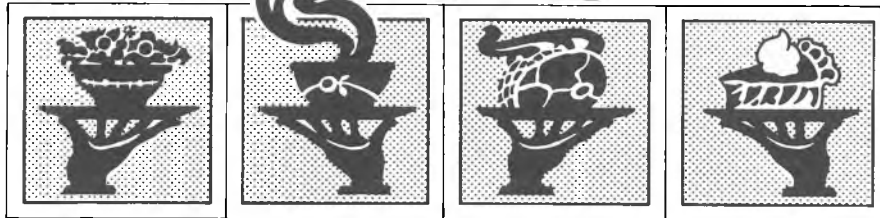
The annual "Ukrainian Festival" was held at the Hart Plaza on **August 15, 16 and 17** and our members supported this Festival.

October 2 thru 5th the International Institute held their Annual "Old World Market" and our members took part.

November 16, 1980 Regional Council celebrated the 45th Anniversary of the Detroit Region at the annual "Day of Soyuzanka" at the Ukrainian Community Center. Members attended this affair.

On **December 10th** the members held their Annual Christmas party at one of the members home, Mary Pinkos, where a potluck dinner was served and Christmas Carols were sung.

ІВАННА ЗЕЛЬСЬКА

СИРНА ПАСКА

Перед кожним Великоднем загадується мені сирна паска, що її не знали в Галичині. Зате на Волині займала вона почесне місце на великодньому столі кожної господині, в той час, коли я там ще учителювала. Сирну паску робили лиш один раз в році, і вона була зв'язана з особливим ритуалом: придбання харчових продуктів, переховування полотенця, на яке висипали паску перед заходженням її, а високу дерев'яну посудину з дірочками при дні, зберігали цілий рік задля неї.

Доводилось їсти сирну паску не в одній господині, поки я поверталася по Великодні з дому до нормальних занять у школі.

Кружляли між знайомими різні приписи на неї і господині ними часто обмінювалися. Для мене найліпша була та, що про неї подаю припис, і яку я готовила щороку досі. Перед Великоднем мене все кортіло зробити сирну паску, навіть тоді, як був лиш скупий приділ харчів у час воєнного лихоліття. Мала сирна пасочка й тоді була на моему великодньому столі.

Одного разу довелося святкувати Великдень у Франції в Парижі, де того року жили мої діти. Це було вже давно по Другій світовій війні й ні сліду з воєнних недостатків. Перед нами, на спеціальному ярмарку 300 різних гатунків сирів — різних гатунків, різних виглядів і смаку. Сир у Франції це одна з їх спеціальностей. Здавалося, що вибір сиру на паску, буде легкий, але насправді, так воно не було. Хотілося, щоб і цим разом, сирна паска мала добрий смак, адже заповілися українські уродженці Парижу, що прийдуть у гостину, а про сирну паску, то й не чули, не те що її їли.

Ходимо з дочкою, поміж прилавками, задержуючись коло кожного білого (господарського) сиру. Скубну пальцями малесеньку грудочку — розсмаковую... Не те за чим шукаю. У

французів інший смак. І дивуються продавці, за чим я шукаю. Мабуть і ви цікаві, тому поясню. Сир, на сирну паску, повинен бути не солоний, не перегрітий (без крупинок), можливо солондакий. В наших супермаркетах у Вінніпегу можна такий дістати перед Великоднем. Він у пластикових торбинках, хоч дещо у більшій кількості, тому можуть поділитися ним дві господині.

Ось і припис на сирну паску, що його я зберегла в пам'яті, яким користувалася паніатка Марія Шумовська в Мирогощі.

Потрібно:

- 1 ф. сиру (або більше)**
- 1 ф. несоленого масла**
- 1 ф. цукрової мучки**
- 10 зварених на твердо жовтків (вилупити з варених яєць). Запах ванілі до смаку (або 1/2 лісочки), добра жменя мигдалів (без скірки) дрібно краєних у стружки й чоколяди, як хто любить.**

Сир і жовтки перетерти через дрібне ситко. Осібно, в мисці втерти докладно несолене масло й цукор. Досипати по 2-3 ложки сиру з жовтками, не перестаючи розтирати. Додати ванілі і мигдалів. Частину білої маси змішати з розтопленою чоколядою і добре вимішати. Паска готова. Так, не треба вогню! Смакує всім! Кальорій не рахуйте, лиш той один раз у році, в час Великодня.

На вогку хустину вилийте спершу білу масу з миски, опісля закрашену чоколядою. Зав'яжіть міцною ниткою хустину з масами й втисніть її в череп'яний новий вазон, друшляк, чи іншу посудину з дірками для відливу надмірної вологости. "На ніч" дайте до холодильника, щоб стужило, але легко притисніть тягарцем. Перед поданням на стіл виїняти з форми. Можна прикрасити, як торт.

Подавайте гостям малі порції, бо "на око" виглядає, що з'їдять більше. Переховуйте в холодильнику, це запорука довшого збереження доброго смаку сирної паски.

НАШ ГОРОД.

Літо це час, коли ми повинні насолоджуватися свіжою городиною та садовою. Найкраща городина це така з нашого міста. На жаль небагато з нас може похвалитися городом, в якому можна вирощувати все, що лиш забажає. У деякого з нас лиш невеличкі квітники, але й ці можна використати в оригінальний спосіб, наприклад посадити три кущі броколі, на яких за 6 тижнів будуть розкішні три голови. Голови ці маємо на один, або два обіди, а залишені кущі в городі продовжують свою продуктивність ціле літо малими бічними головками, які що 10-12 днів смикаємо та додаємо до супу з городини.

Це ще не кінець з нашим квітником: попри одну стежечку перед чорнобривцями один рядок дуже виразно зеленої рослини з кучерявими листочками, це кучерява петрушка, а по середині грядки ніжні зелено сиві дрібні листочки, що так декоративно притупились до айстри — це кріп.

Попри один плотик — васильок, а попри другий — м'ята. Вчасно навесні, коли квіти ще не виповнили цілого городу, бо їх корчички маленькі поміж ними на переміну садимо салату, яка дозріває скоріш ніж квіти починають цвісти, а її насна зелень не менш декоративна ніж екзотичні рослини.

До подібних "декоративних" рослин можемо зачислити зрізуванець (тримбульку), волоську і синю капусту, квасець, каляріпу, помідори (декотрі роди), бурячки, зелений перець, кабачки і багато інших.

А тепер з практичного боку подивімося, як ці плоди землі можемо використати. Нпр. Якщо ми любимо кваскову зупу (інша назва: борщ з квасцю), вирощувати квасець не тяжко, тим більше, що він багаторічна рослина, якої не треба щороку сіяти. Збираємо дозрілі великі листки, прополікуємо, кроїмо в дуже дрібні пасочки, тушкуємо на маслі, підливаємо добрим курячим бульйоном, заправляємо квасною сметаною. Подаємо з посіченим, круто звареним яйцем, або з яйцем нарізаним в чвертки чи кружальця, можна подавати теж без яйця з ложкою попередньо звареного рису.

ВИШИВАЙМО НИЗИНКОЮ!

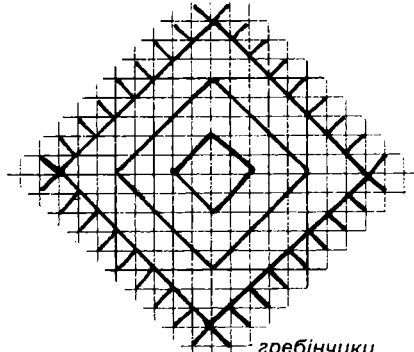
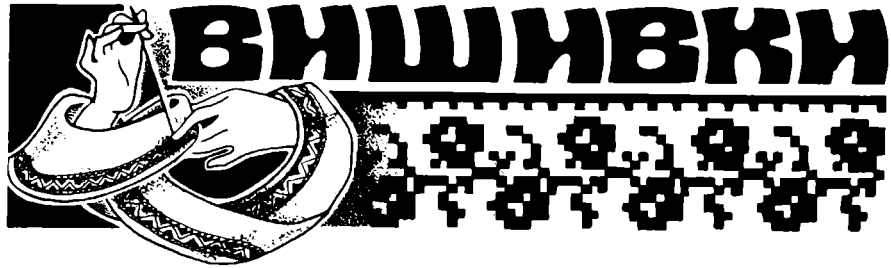
Продовження

"Розвід" основу wzору (зариси) вишиваємо як вже згадано з лівого боку.

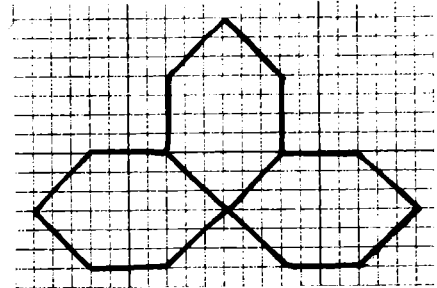
Починаємо вишивати вздовж нитки основи полотна, беручи на голку потрібну кількість ниток полотна або покриваючи вишивальною ниткою певну кількість ниток полотна. Закінчивши перший поперечний рядок (по всій ширині wzору) поступаємо одну нитку дальше (вниз чи вгору) і знову підбираємо та покриваємо потрібну кількість ниток впоперек wzору так, як вимагає цього другий рядок wzору і т.д.

Найбільше wzорів маємо з рукавів жіночих сорочок т.зв. вуставки. Вуставка складається з трьох частин: 1) поверхниці або одскочки (Закарпаття) або, зубчики, або вершки, 2) червачки або кривульки або стрічки 3) вуставка

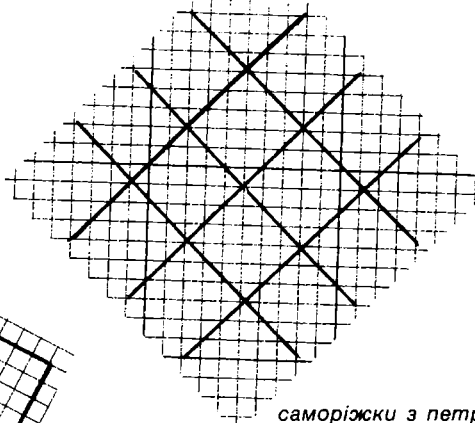
Композиція орнаменту вуставок складається з горизонтальних, вертикальних та діагональних смуг, між якими розміщені різні геометричні форми. Кожна вуставка мала свою назву залежно від того, яка геометрична форма домінувала чи була розміщена у вишивці. От наприклад вуставки мали такі назви:

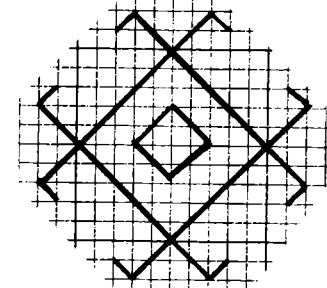
гребінчики

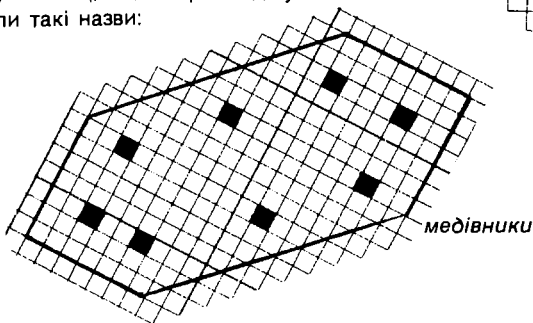
дубове листя

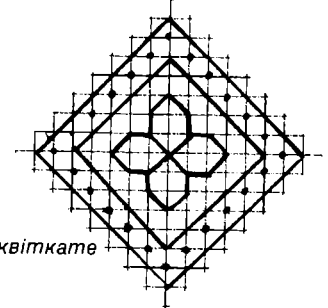
саморіжки з петрушкою

баранячі ріжки

медівники

квіткате

Докінчення: ДОРОГА

паються по долівці кабіни. Крізь прижмурені очі бачу темно-зелений морський горизонт, нерівно замкнений круглим корабельним вікном. "Господи — коли ж вкінці допливемо до цієї вільної землі Вашингтона? — думаю розпучливо і держуся щосили залізного ліжка. Поволі коливання заспокоюється, обережно відкриваю очі. Зір паде на руки, що все ще сильно держать фотелеве поруччя, але позиція вже "вертикальна", а морська глибина пройшла в погідну прозорість літунського неба!

Крило літака розділяється посередині, їдемо вниз-напрочуд швидко наближаються дерева, доми, бачу мурашки людей — легкий стукіт... і звільнення бігу. Сусід вдоволено всміхається: "Вже причалюємо! Немає нічого кращого над їзду літаком. А моя дружина нізащо не поїде, боїться!". Цілком погоджуюся з

думкою сусіда, що дорога небесними просторами — прекрасна!! Соняшні двері запрошують до виходу, гарна стюардесса прощає нас усмішкою. Я теж усміхаюся, але дещо винувато, бо ж вона ніяк не знає, що я за один "тікет" проїхала стільки безплатних шляхів!

В перспективі майбутнього залишається хіба ще подорож ракетою, але це рішуче дарую своїм дітям, чи може внукам. З мене було досить!! Коли б одначе, хтось геніальний винайшов магічну "тайм машину", то хто знає, чи не відважуся на цю ризиковну ескападу. Може якраз тоді — (в магічних штуках все можливе), змогла б я ще раз поїхати... мою давньою фірою, запряженою Каштаном і Сивим?

Знаю, що земля була б тверда і нерівна, як колись, а колеса підводи неспішні, але я певна, що таки вкінці побачила б ще раз мої зелені перехрестя тростянецьких доріг.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ДІТРОЙТ

ОКРУЖНА УПРАВА

Відділи Дітройту створили першу Округу США 45 років тому. Анні Стецько була першою головою Округи.

Праця Округи координувалась і розвивалась під керівництвом Округної Ради (тепер Округної Управи), як зв'язкової одиниці між Централєю і Відділами.

Склад Управи Округи Дітройт на 1980 р.: голова — Ліда Колодчин; 1-ша заступниця — Софія Гейзен; 2-га заступниця — Марта Василькевич; 3-тя заступниця і протолярна секретарка — Надія Денисенко; кореспонденційна секретарка українською мовою — Олена Климишин; кореспонденційна секретарка англійською мовою — Марта Йованович; касирка — Марта Тарнавська; фінансова референтка — Вася Гординська; статутова референтка — Леся Сакс; Контрольна Комісія — Рома Дигдало, Марія Лісовська та Юстина Нел Лінген. Будівельний комітет, як і попередньо, очолений союзнянками Анастасією Волкер та Павліною Будзол.

Працю Округи плянували референтки й Відділи. Відділи вже давно встановили підхід до своєї діяльності й до ділянок зацікавлення. Референтури при Округній Управі користувалися співпрацею всіх Відділів.

1980 р. проходив під знаком 45-ліття Дітройтської Округи, яке завершилося величавим бенкетом 16-го листопада. Тоді відзначено довголітніх і заслужених членок, що творили США в Дітройті та всіх попередніх голів Округи. З цієї нагоди Головна Управа нагородила Округу грамотою.

Організаційна референтура під керівництвом С. Гейзен і при допомозі окремих Відділів приєднала 23 членки. Таким чином Округа нараховує 590 членів, охоплених 15-ма активними Відділами. Нових членок завжди приймається до родини Союзу Українок під час "Дня Союзнянки", а цей день є великою подією в житті Округи.

Виховна діяльність провадиться під керівництвом 95-го Відділу, представницею якого є Ольга Лісківська. На терені Округи існує 5 світличок. Спонзоровано ляльковий театр, влаштовано день св. Миколая, відновлено одну світличку, що тимчасово припинила діяльність за браком приміщення.

Культурно-освітня референтура, яку очолює Рома Дигдало, співпрацює з мистецькою, приготувавши інформативні матеріали на виставки, фестивалі тощо. Виготовлено прозірки "Подорож по Україні". Округна Управа кожного року бере відповідальність за влаштування виставки під час Українського Фестивалю, який відвідують тисячі людей.

На весні 1980 р. на запрошення Твін Біч Елементарі Скул референтура приготувала навчальну програму про Україну та її культуру для класів 1 - 6, на підставі якої вчителі навчали цілий тиждень. Програма включала історичні дані, звичаї, ношу, прозірки з казок, показ писання писанок, а на закінчення виставку, український обід для батьків програму, за яку відповідала Р. Дигдало.

Мистецька референтура під керівництвом Олени Папіж переводить виставки по бібліотеках, на лекціях, у школах, на Українському Фестивалі, на різних конвенціях, в Інтер-

національному Інституті і Вейн Стейт університеті. Особливою популярністю втішалася в цьому році пересувна виставка "Українське весілля" та "Святкування Різдва Христового". Підготовляються нові серії.

Округна Управа разом з 26-им Відділом влаштувала виставку відомої вишивальниці Оксани Ткачук. Виставлено понад 100 вишивок. Багато з них були власною композицією О. Ткачук.

Округна Управа Дітройт і 26-ий Відділ США. Виставка вишивок О. Ткачук. Сидять Оксана Ткачук; стоять зліва Ліда Колодчин — голова Округи і Стена Дуб. Detroit Regional Council and UNWLA Branch 26. Exhibit of the embroideries of O. Tkachuk.

Музейна референтура під керівництвом Теодозії Климишин розпочала реєстрацію музейних експонатів та знімків з поселення українських піонерів. Займається приєднуванням членів до Українського Музею та заохочує членів виготовляти праці для крамнички музею.

Преса та інформація: в місцевій українській пресі та на радіопередачі "Душа України" подаються вістки з діяльності Округи. Подаються дописи до "Нашого Життя" та до "Свободи".

Суспільна опіка: зроблено заходи для кращої координації опіки над потребуючими між суспільною референтурою Округи, Товариством "Самопоміч" і "Віста". Організується бюро суспільної опіки. А. Мацілінська провела курс для майбутніх працівників суспільної опіки. Послано понад 40 пакунків потребуючим. Відвідується хворих.

Зв'язки: Округа є членом Федерації Жіночих Ключів Дітройту. В 1980 р. нав'язано кращу співпрацю з Інтернаціональним Інститутом, де переведено український полу-денок, різдвяну виставку. Округа взяла участь у базарі Старого Світу.

Будівельний фонд: голова А. Волкер, касирка П. Будзол збирають фонди на виплатення землі під українську оселю, яку Округа зобов'язалася виплатити. При співпраці Відділів і великої частини дітройтської громади сплачено 4 акри. На цю ціль влаштовуються пікніки (в цьому році відповідала за них Марта Василькевич), різні торги, будки на фестивалях та льотерії. Суспільна опіка влаштовує продаж квітів на українськiм фестивалі й дохід передає на сплату землі.

Округа зорганізувала зустріч С. і Н. Караванських з громадою Дітройту. Голова Округи Ліда Колодчин привітала гостей і удекорувала Ніну Караванську квіткою.

Зустріч з Ніною Караванською стараннями Округної Управи, Дітройт, у березні 1980 р. Зліва: Ніна Караванська, Лідія Колодчин — голова Округної Управи, Олена Климишин.

A Meeting with Nina Karavanska. Detroit, March 1980.

Округа і 96-ий Відділ влаштували вручення українській громаді Дітройту книжки "Українці Дітройту", яку написали М. Стефанюк і Ф. Дорс.

5-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МІЧ.

(За час від січня до грудня 1980 р.)

У звітному році головою Відділу була Марія Івасюк. Приєднано до Відділу чотири членки, три вибуло, а дві відійшли у вічність.

Діловий рік почали традиційним обідом з програмою з нагоди Різдва Христового.

Сходинах відбуваються щомісяця крім літньої пори. На сходинах читаємо і обговорюємо обіжники Головної Управи і других організацій. Культурно-освітня референтка читає доповіді. Були теж доповіді запрошених доповідачів.

В березні Відділ приготував обід для членок Відділу з нагоди їх дня народження. На обіді доповідь мав Василь Барнич на тему "Історія жіночого руху у кривому дзеркалі".

Вдалою імпрезою був у квітні "День Матері і Доньки". Завдяки співпраці членок імпреза була успішна під оглядом моральним і матеріальним.

Заходом Округної Управи відбулася зустріч з мисткинею Я. Сурмач-Міллс в публічній бібліотеці Дорті Буш.

Інформаційний листок О.У. висилається Відділам кожного місяця для задокументовання справ, про які була мова на ширших сходинах. Відділам це улегшує співпрацю з Округною Управою.

В льокальній газеті "Дітройтські новини" раз у місяць є сторінка присвячена "Вістям СУА" в Дітройті, де є поміщений перебіг важливіших імпрез і календарець та план праці СУА на нашому терені. Виготовляє це кореспонденційна секретарка Олена Климишин.

Округа з Відділами переслала 1100.00 дол. на Стипендійний Фонд до Централі СУА.

Округна Управа післала 500.00 дол. на Український Музей, 2500.00 дол. на побудову дому для старших віком "Українське село" і 100.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Зустріч з Сурмач-Міллс в галерії "Еко" 1980 р.

A Meeting with Ms. Surmach-Milk in "Eko" Gallery. 1980

Оглядаючи перебіг діяльності Округи можна ствердити, що ми не втрамили зв'язку з минулим, а також будемо майбутнє, бо до СУА приєднуються молоді свіжі сили, виховані в цій країні і вносять нові ідеї. Округна Управа працює безперебійно, підтримує зв'язки з Головною Управою, координує працю між Відділами, як також репрезентує СУА перед українською громадою метрополії Дітройту й американським світом.

Під час Великого Посту відправляються Сорокоусти за померлих членок, а в вересні Служба Божа за здоров'я членок.

Відділ тісно співпрацює з Округною Управою. Помагав у пікніку Округи, брав участь в Українському Фестивалі, помагав під час республіканської конвенції у Дітройті, у Інтернаціональному ярмарку, у посвяченні площі під будову дому для старших віком і в "Дневі Союзянки".

Для придбання фінансів мали ми два пікніки, столову забаву і два рази продаж домашнього печива.

Суспільна опіка приготувала пачки з одягом до Бразилії.

Відділ піддержує школи парафії Непорочного Зачаття, радіогодину Отців Василіян і "Душа України". Багато членок помагає кожного тижня робити вареники при церкві "Непорочного Зачаття", а дохід з продажу йде на парафіяльні школи. Всі зобов'язання до Головної і Округної Управ вирівняно своєчасно. У звіттовому році Відділ

переслав до Українського Музею: 14 знімків, 40 робіток-дарунків вишитих членками для музейної крамнички та приєднав чотирьох членів УМ.

Відділ є членом УККА і ЗУАДКУ

Евдокія Климишин
секретарка

23-Й ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МІЧ.

(Звіт за 1980 рік.)

6-го січня 1980 р. Відділ влаштував спільну святу вечерю, в якій взяли участь членки і численні гості з-поміж громадянства. Членки прикрасили ялинку, яка пишалася в кінці головного стола в аудиторії церкви св. Івана Христітеля. Подавано традиційні різдвяні страви.

Голова Відділу подбала про добірну програму, яку гості вислухали залюбки. Мистецьку частину програми провадили Преподобні Сестри. Колядкам і щедрівкам не було кінця. Донька голови Ніна Сухарська проказала вірш: "На Святий вечір".

В лютому вшановано патронку Відділу Ольгу Басараб панахидою і доповіддю п.н. "Ольга Басараб і сучасні героїні", яку приготувала секретарка Відділу Люба Стеца. Голова Люба Петрик прочитала вірш "На вічну пам'ять Ользі Басараб".

В травні влаштовано "День Матері". Була відправлена Св. Літургія за здоров'я членок Відділу і панахида за померлих. Після Служби Божої відбувся обід в пошану матерів. Рецитацію "Поклін Матері" та "Розмова на роздоріжжі" виконала артистка Бранка Кривуцька. Ніна Сухарська деклямувала вірш: "Матері піонерці", а внучка голови Ліда Сухарська деклямувала "Моя мама". Головне слово виголосила Маруся Бек, наша громадська і політична діячка. Дарунками вшановано найстаршу віком маму 90-літню Марію Маланяк і наймолодшу.

В листопаді відбулася імпреза "День подяки" і річні збори, на яких обговорено біжучі справи Відділу і вибрано нову управу.

Відділ відбув 5 ширших сходин. Голова Люба Петрик впродовж цілого літа не жалувала свого часу і помагала в імпрезах Окружної Управи (на пікніку, на "Market" — (базарі), на посвяченні площі під "Українське Село", "Дневі Союзянки" і т.п.) Голова докладала всіх зусиль, щоб приєднати більше членства, та працю Відділу поставила на належному рівні. У звіттовому році вона приєднала 3 членки молодшого віку: Тесі Юзв'як, Марію Івасишин і Марію Свистун, які активно включились в працю Відділу. За зусилля голови належить їй признання.

З уваги на те, що наш Відділ найстарший в окрузі Дітройт, ми втратили за звітний рік сім членок: Катерину Немчук, Анну Сидор, Михайлину Перецьку, Катерину Бурек-Малишевську, Еву Ухнат, Марію Бродач і Параскевію Шафранську.

Люба Стеца,
секретарка протоколярна.

26-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ, ГЕМТРЕМК, МІЧ.

(звіт за 1980 рік)

Відділ відбував сходини кожного місяця, крім літніх місяців.

В січні Відділ брав участь у парафіяльній ялинці.

Кожного року в лютому влаштовуємо свято в честь Ольги Басараб, нашої покровительки та інших героїнь. Допис про це свято був поміщений в "Нашому Житті" ч. 7 за липень і серпень 1980.

В березні, червні і вересні Відділ мав продаж власного печива. Дохід з продажу помагав доповнити приходи до каси. Під час великодніх свят Відділ помагав у нашій парафії пекти паски і влаштувати свячене.

З ініціативи нашої членки Єлисавети Мадич, прихильниці СФУЖО переслали даток на покриття коштів висилки делегатки до Копенгагену.

В часі Зелених Свят в травні Відділ мав спільну Службу Божу за здоров'я членок і панахиду за померлих членок. На ширших сходинах того дня згадували імена тих членок, їх працю, заслуги і жертвенність для СУА. Обід був тільки для членок.

В червні Відділ брав участь в посвяченні площі під будову дому для старших "Українське Село". В літніх місяцях Відділ брав участь у продажу уживаних речей Окружною Управою і в її пікніку. Помагав на Українському Фестивалі і на парафіяльним пікніку. Членки продавали льотерійні книжечки на вигреш фантів.

В жовтні Відділ улаштував Свято Подяки з короткою програмою. Свято відкрила голова Катерина Кобаса, привітала членок і гостей. Отець Собол проказав молитву і звернувся до союзянок, щоб заохочували молодших до співпраці для добра Церкви і нашого народу. Обід приготували членки під проводом господарських референток Марії Деркач, Катерини Ковалик і членок.

Реферат про історію і значення Дня Подяки мала почесна голова Відділу Катерина Хомяк. Заохочувала плекати традиції, тим більше, що в Україні нема свободи і наш нарід позбавлений можливостей плекати традиції.

Членки 26-го Відділу СУА з головою Округу Дітройт на відкритті виставки. Зліва сидять: Катерина Кобаса, голова 26-го Відділу; мисткиня Оксана Ткачук, Гелен Петоскі. Стоять: Марія Дяків, Єлисавета Мадич, Ліда Колодчин — голова Округу СУА Дітройт; Зиновія Камінська, Марія Воскрес

Embroidery exhibit of Oksana Tkachuk, Detroit

Від Окружної Управи Надія Денисенко привітала членок і бажала успіхів у праці. Ірина Решитилович віддеклямувала два вірші о. Прийми "Бог і Україна" і "Три сопілочки". Присутні нагородили виконавців оплесками, а голова К. Кобаса дякувала всім за труд. Накінець було тягнення льосів що їх членки продавали в літніх місяцях. Свято закінчено відспіванням "Боже, вислухай благання".

В листопаді Відділ брав участь в "Дневі Союзянки". Округа святкувала 45-ліття. Відзначено ті членки СУА, які були у Відділах 45 або більше літ. В нашій Відділі є 16 таких членок. Ювіляток відзначили грамотою і квітами.

Заходом Окружної Управи і 26-го Відділу відбулася вистава вишивок-низинок нашої членки Оксани Ткачук. Вистава була запланована на три дні — від 21-го до 23-го листопада в Галерії "Еко". З огляду на оригінальність вишивок, їх музейну вартість і зацікавлення глядачів продовжено виставу ще на два дні.

В грудні з нагоди свят Різдва Христового, Відділ з маленьким дарунком і з побажаннями відвідав дві родини..

Загальні збори відбулися 28-го грудня. На зборах обговорено план праці на наступний рік.

Під час року Відділ висилає картки хворим членкам і відвідує їх у шпиталях. Через цілий рік членки допомагають робити вареники при парафії і тим допомагають обом нашим парафіяльним школам. Через Централю СУА Відділ посилає стипендію до Бразилії на виховання священника.

Зиновія Камінська,
секретарка

45-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. К. ЗАРИЦЬКОЇ, ВОРРЕН, МІЧ.

(Звіт з діяльності 1979 і 1980 рр.)

Відділ засновано 21-го січня 1979 р. Першою головою вибрано д-р Марію Балтарович. Відділ охрищено під час "Дня Союзянки" 4-го жовтня 1979 р. Патронкою Відділу стала Катруся Зарицька, з якої життєписом всі членки познайомилися.

На сходинах, що відбуваються кожного місяця, обговорювано працю й конкретні завдання Відділу, зокрема різні плани діяльності. Тому, що кожний проєкт потребує фінансової бази, ми почали влаштовувати різні імпрези, щоб роздобути гроші. Нашими першими імпрезами були виховно-освітні доповіді. 3-го жовтня 1979 р., на тему "Проблем сучасної української родини" говорили: о. д-р І. Лотоцький і професор соціології І. Зелік. Про "Медичну першу допомогу, головню при серцевих занедужаннях" говорила 8-го травня 1980 р. д-р Леся Балтарович, яка не тільки приступно пояснювала проблему і висвітлювала прозирки, що допомогли зрозуміти методи першої допомоги, але й послуговувалася виключно українською мовою.

Третьою імпрезою був "Показ сучасного вишиваного одягу". Це була імпреза на більшу скалю і вона була дуже успішна як під оглядом моральним, так і матеріальним. При тому відбувся теж розграв льотерії, якою займалися членки Відділу І. Джуль і С. Король. Головою комітету для переведення цієї імпрези була М. Шехович, строями та модельками займалися Д. Конюх і Я. Коссак і М. Цап прибранням столів — Т. Розгін і М. Козак, розпродажем квитків Л. Левак. Д. Конюх зладила окрему картотеку всіх уборів з описами та поясненням кожної вишивки й упорядкувала роди вишивок за районами. Дуже помічною при організації цієї імпрези була голова Окружної Управи та організаторка нашого Відділу Ліда Колодчин. Вечором керувала д-р М. Балтирович, яка є головою Відділу вже другий рік.

Відділ займався теж пропагандою випозичування українських книжок з міської бібліотеки, чим причинився до поширення її українського відділу. Також виконував усі доручення Окружної Управи і став членом Українського Музею. Упорядкував справу передплати "Нашого Життя" згідно з вказівками з Централі.

Відбулись такі реферати: д-р М. Балтарович — "Про Шевченка і Закарпаття", Д. Конюх — "Про Лесю Українку".

В січні 1981 р. мають відбутися чергові загальні збори, на яких краще викристалізується праця й конкретні завдання Відділу. Число членок під сучасну пору — 18.

Ірина Лончина,
пресова референтка

50-ИЙ ВІДДІЛ СУА АНН АРБОР, МІЧ.

(Хроніка за 1980 р.)

Відділ в останньому році збільшив своє членство на дві особи та присвятив свою працю більшістю культурно-освітній діяльності. За останній рік діяльність Відділу сповільнилася через несподіваний виїзд голови до Канади; треба було вибирати нову голову.

Цюроку в січні відбуваються загальні збори та обговорюється план праці на цілий рік.

1-го березня Лідія Добровольська виголосила цікаву доповідь про життя та творчість С. Людкевича, а опісля на фортепіані відіграла деякі твори цього визначного віртуоза.

31-го березня Євген Гумецький розповів нам про корейське воєнне мистецтво: "ТАЕ КВУ ДУ" з показом цього спорту. Це відбулося в домі подружжя Гумецьких.

27-го квітня проф. А. Гумецька і Л. Чапельська мали інтерв'ю для льокального часопису в Анн Арбор у відповідь на хроніку, яку написала Л. Чапельська в формі інтерв'ю на тему: "Особисте життя і причини приїзду до США" у частині серій про етнічні групи.

31-го травня заплановано "пробування вин" в домі З. Шевчук з цікавими інформаціями про роди і сорти вин, та про те, коли і до яких страв їх уживати.

14-го червня відбулося прощання нашої голови О. Чехут в домі подружжя Панчаків та вручення їй на спомин керамічної тарілки з підписами всіх членок. Тарілку на-малювала Л. Панчак.

В липні відбувся пікнік Окружної Управи на оселі "Діброва" і наш Відділ помагав дуже активно в кухні, в продажу квитків на льотерію, в печенні "гамбургерів" тощо.

6-го вересня Відділ взяв участь в спонзорованому ним Етнічному Ярмарку в Анн Арбор. У вечірній програмі народні танці виконала група танцюристів "Гомін України" з Дітройту.

В жовтні Відділ відбув свій осінній пікнік лиш для свого членства з родинами. Серед чарівної осінньої природи при смачних закусках, час проходив приємно до пізнього вечора.

14-го грудня Окружна Управа збирала пачки для бідних українців. Ми приготували дві великі пачки.

При кінці грудня членки колядували на фінансові потреби Відділу.

Вітаємо дві нові членки — Лесю Фіцай і Лідію Сою.

Олена Панчак,
голова

53-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МІЧ.

(Звіт за 1980 рік)

Відділ начислює 20 членок. У звітному році відбулося 10 місячних сходин і засідання управи й різних комісій в міру потреби. Відділ продовжує опіку над світличкою, в якій навчається 8 дітей.

*53-й Відділ СУА, Дітройт. 1980 р.
UNWLA Branch 53, Detroit. 1980.*

Після сходин у лютому загощила до нас Маруся Зарицька, голова Комітету Оборони Переслідуваних в Україні, з доповіддю про стан переслідуваних і працю Комітету.

30-го квітня Відділ влаштував показ ноші з вечерю і лъотерією в залі Українського Культурного Центру. Ця імпреза була дуже успішна. Членки моделювали весняні одяги. Кожна членка подарувала фант на лъотерію. Дохід з цієї імпрези в сумі 400.00 дол. призначено на будову "Українського Села", приміщення для старших віком громадян.

12-го червня членки поїхали на прогулянку до крамниці "Кітчен Глемор" де відбувся показ куховарства. Після прогулянки відбулися ширші сходини. Переведено також "гаражовий" випродаж в домі голови Марти Йованович. 27-го червня Округа влаштувала "Руммедж сейл", в якому Відділ взяв участь.

Під час республіканської Конвенції від 11-го до 17-го липня Відділ помагав у продажу обідів, які зорганізувала Округна Управа. Відділ взяв участь у пікніку на Діброві. В серпні кожного року відбувається величавий фестиваль у Дітройні, під час якого членки помагають у будці Округної

Управи. На сходинах у вересні відбувся показ образів та домашніх прикрас.

В жовтні після сходин Відділ висвітлив прозірки "Українське печиво". Міжнародній Інститут кожного року в жовтні влаштовує базар "Олд Ворлд Маркет". Наш Відділ помагав в продажу в українському кіоску. В тому місяці загощила оркестра "Промінь" з Чікаго на концерт-забаву. Наші членки приготували буфет.

В листопаді працівник фірми "Дітройт Едізон" дав доповідь і фільм про вживання електрики. Відділ брав участь у підготовці "Дня Союзянки", та 45-ліття Округи СУА Дітройт. Були показані праці Відділу.

В грудні в "Медовбрук Гол" членки прибрали кімнату "Українське Різдво". Ялинку прибрали ми прикрасами власного виробу. Після сходин висвітлено прозірки з подорожі по Україні.

З нагоди Різдва Відділ закупив дарунок для потребуючої особи. Збірку дарунків зорганізували суспільна опіка Округи і "Самопоміч". Виспали різдвяне поздоровлення Михайлові Метрінкові в Тегерані.

18-го грудня мали ми різдвяну зустріч у ресторані.

*Свідочок 53-го Відд. СУА. Учителька
Галя Калитяк, Оксана Федорович.
Nursery School of UNWLA Branch 53.*

56-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. СТАРИЦЬКОЇ-ЧЕР- НЯХІВСЬКОЇ, ДІТРОЙТ, МІЧ.

(хроніка за час від 1 січня до дня 31 грудня 1980 р.)

Число членок 21. (Приєднано 2 членки, померла 1 членка).

Загальні збори відбулись 8-го листопада 1980 р. Відділ очолила Софія Шумило.

У звітному часі відбулись 3 сходи і загальні збори. На сходинах, крім біжучих справ, відчитано дві доповіді: Катерини Кривуцької про Лесю Українку (з особливим наголошенням про способи святкувань межових дат у її житті) і Степанії Дуб про українське мистецтво з вирізанням українського килимарства.

Зв'язки з іншими Відділами СУА — 26-им і 23-ім удержувала Катерина Кривуцька, виступаючи у них з мистецьким словом.

З Окружною Управою СУА Відділ був у добрих взаєминах, висилаючи на кожне засідання та загальні збори своїх делегаток. Делегатками були: А. Латишевська — 4 рази, С. Гайда, Шумило один раз.

Імпрез Відділ не влаштував, але його члени допомагали або брали активну участь у переведенні імпрез ОУ СУА, та з її доручення включалися у працю американських етнічних груп: а) у посвяченні площі під будову дому для старших віком, набутої ОУ СУА брали участь: Стефанія Дуб і Рома Когут та помагали цілий день у переведенні програми. А. Латишевська і Н. Крохмалюк також дали вклад в цю імпрезу.

б) у переведенні пікніку ОУ СУА на Діброві помагали пп: К. Кривуцька, А. Савка і С. Шумило.

в) в етнічному ярмарку, улаштованому Окр. Упр. СУА в Інтернаціональному Інституті при українському станку були зайняті цілий день пані: Г. Крусь і К. Кривуцька.

г) на етнічний фестиваль дарували ляльку-полтавку пп. Лиса і Лазечко.

г) на фестивалі етнічних груп, улаштованому Історичним Музеєм Рома Когут підготувала і перевела показ української вишивки, приміненої до вечірніх суконь.

Як і в попередніх роках Відділ найбільш зацікавлений у будові дому для старших і там призначає найбільшу частину своїх прибутків, не забуваючи однак при тому і про Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Ф. Кульчицька,
виконуюча обов'язки пресової референтки

63-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ, ДІТРОЙТ, МІЧ.

Відділ співпрацював з Головною й Окружною Управами, церквою і з громадою.

Брав участь у фестивалі, мистецьких виставках і маніфестаціях. Влаштував ялинку, свячене, свято Матері і доповіді про визначних людей. Є членом УККА, Рідної Школи, Українського Музею в Нью-Йорку.

Влаштував коляду для залишенців, причинився до створення катедри української мови при Вейн університеті, опікувався садочком, хворою в Німеччині, українськими інвалідами. Давав датки на Церкву в Потребі, на українських дисидентів.

Кожного року Відділ спільно з 96-им Відділом улаштовує вишивані вечери. Збирає спонзорів і передає дохід на українську Вищу Школу. Цєю імпрезою Відділ наш дуже гордиться, бо робимо подвійну працю — зберігаємо і продовжуємо традицію української вишивки, зокрема серед молодшого покоління, як теж допомагаємо у вихованні нашої молоді.

Садочком Монтесорі опікується наша членка Олена Климишин. Це велика заслуга її невтомної і наполегливої праці. Відділ докупив ще два томи Української Енциклопедії (як доповнення) для Української Вищої Школи.

Для кращого співжиття членок, у вересні Відділ улаштував вдалу прогулянку до Ніягара Фолс у Канаді.

Відділ нараховує 69 активних членок. Праця гарно розвивається. Головою Відділу є Ольга Захарій.

Відділ вшанував 80-ліття трьох членок гарною програмою та обідом. Імпреза була вдала, гарна та приємна. З тої нагоди Відділ звільнив трьох ювіляток від членської вкладки.

76-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. Н. КОБРІНСЬКОЇ, ВОРРЕН, МІЧ.

Світличка 76-го Зізд. СУА, Воррен, Міч. Учителька Мирося Бараник, помічниця — Леся Бараник.

Nursery School of UNWLA Branch 76.
Warren Michigan.

Відділ є членом Українського Музею в Нью-Йорку. В листопаді кожного року влаштовуємо дитячу вишивану забаву. В той спосіб заохочуємо молодих матерів вишивати, а дітвору любити і цінити вишивку. Під час забави є завжди опрацьована програма. Крім показу вишиваного одягу є спеціальна сценка, що чарує діточок. Цього року виступали молоді таланти. Сценку під назвою "Клопоти матері качечки" написала і режисерувала сімнадцятилітня балерина Оленка Калитяк. Помагала їй сімнадцятилітня балерина Соня Бараник. Всі виконавці вив'язалися знаменито. Були це діти наших членок: Ірця Бараник — соловейко, Соня Бараник — кіт, Леся Кізіма — лис, качка-мати — Ліда Заревич. Оленка Калитяк розповідала. Всі інші учениці 4-ої і 6-ої класу — качки. Це наші будучі союзанки, наша майбутність.

Відділ влаштовує великодні і різдвяні базари в американських середовищах.

Гордістю нашого Відділу є світличка, яку провадять вміло наші членки, а саме: Мрися і Леся Бараники. Я мала нагоду бути на закінченні шкільного року — було це велике свято. Діти співали як соловейки і говорили чистою українською мовою. Дійсно українська світличка — це друга мама. Щастя Боже у дальшій праці.

Галина Калитяк,
бувша голова Відділу

81-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. О. СТЕПАНІВ, ДІТРОЙТ, МІЧ.

Загальні збори Відділу відбулися 19-го січня 1980 Головою вибрано М. Лазарчук.

Відділ послідовно продовжував працюю попередніх років головню в культурно-освітній і виховній ділянках

Наша збірка 50 ляльок-модельок народних і історичних строїв була не раз пропагатором культури і мистецтва України. 1980 року використовувано її частинами, доповнюючи мистецькими експонатами і достосовуючи до характеру виставок.

Весільна сценка — благословлення молодих до шлюбу і фрагмент весільного стола з правдивим короваем, стали ілюстрацією доповіді про українське весілля на конференції професорів славістики 18-го квітня, а 30-го травня включена в мистецьку виставку в американській школі в Блумфілд, Міч. викликала велике заінтересування шкільної молоді і вчителів.

14-го і 15-го травня влаштовано мистецьку виставку в Віндзорі — Канада.

14-го — 16-го серпня на Українському Фестивалі Відділ улаштував мистецький павільйон. Мав змогу показати масовим відвідувачам не лиш наших "модельок", народних строїв, але також чудові зразки народнього мистецтва і культурних здобутків.

2-го грудня в Міжнародному Інституті влаштовано різдвяну виставку з двох частин і свят-вечірня сценка.

Відділ подарував ляльку — полтавку до Історичного Музею в Дітройті.

Опікункою збірки і головним виконавцем усіх починів . О. Папіж, за що належить їй признання.

Розуміючи велике значення виховання в українському і релігійному дусі дітей передшкільного віку, Відділ опікується світличкою, яку успішно провадить наша членка Т. Назаренко. В світличці є 18 дітей.

Відділ співпрацював з Округною Управою, іншими від-

ділами СУА та громадськими організаціями. О. Папіж взяла участь в з'їзді організаційних референток у Клівленді. Дві членки входили до Управи Округи.

На щомісячних сходинах обговорювано і полагоджувано справи СУА. — В рамках культурної частини сходинок відзначено короткими програмами Різдво, Великдень — свячене з участю заступниці голови Округної Управи, Соні Гейзен, "День Матері", Листопадові Роковини, відчитано цікаві репортажі з подорожей, вірші жінок — дисиденток тощо.

В цілі здобуття фондів переведено льотерію "Великого кошика" та два пікніки на Діброві.

Відділ виповнив фінансові зобов'язання до Централі і Округи, вислав 200 долярову стилендію до Бразилії, зложив 300-доляровий даток на Будівельний Фонд.

Спільна праця, труди, взаємна піддержка в хвилиниках недуг скріпили товариське життя у Відділі і стали тривкими підвалинами до дальшої праці

Ірина Чучман

95-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МІЧ.

(Хроніка за 1980 р.)

Наш Відділ починає свою історію офіційно з 1978 р. Кожного року скількість членок збільшується. Тепер є 24 членки. До Відділу вступили: Наталія Ковч, Діана Курило-Ковалишин, Діана Совік, Мирослава Стрихар, Осипа Сурова і Ольга Терлецька.

Відбулося 7 ширших сходинок. Крім того були три сходинок призначені на:

показ аранжування сушених квітів, перша лекція малювання картин і прощальна вечеря в червні.

3-го лютого Відділ перебрав обов'язки виховної референтури Округної Управи Дітройту. Через те, що більшість наших членок мають маленькі діти, ми вважали, що наш перший обов'язок, це виховання наших дітей.. Тому Відділ співпрацює з 81-им Відділом, який веде світличку. Наша виховна референтка Дарія Федорів постаралася і приготувала радіопередачу для дітей під час великодніх свят.

20-го квітня 1980 р. завітав до нас "Ляльковий театр". Постановниками прекрасної п'єси цього театру були членки 8-го Відділу СУА з Клівленду, Огайо.

У різдвяному часі влаштували ми "День св. Миколая" 7-го грудня в залі при церкві св. Івана Христителя. Діти разом з батьками мали нагоду зустрітися і робити знімки з св. Миколаєм.

16-го листопада відбувся "День Союзанки", в якому наш Відділ брав активну участь.

Відділ вислав одежеві пачки до Бразилії. Під час Різдва членки відгукнулися на прохання Округи і приготували 4 кошики харчів для самотніх, старших людей.

Референтки Відділу взяли участь в таких конференціях і курсах:

1. Міжокругна конференція виховних референток 20-го квітня у Філядельфії.
2. Міжокругна конференція організаційних референток 27-го квітня, Парма.
3. Чотиротижневий курс "Суспільної опіки", влаштований Округою Дітройт.

Ольга Лісківська,
секретарка

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Висловлюємо щирий жаль і глибоке співчуття виховній референтці **Евгенії Дубас** і Родині з приводу смерті брата **бл.п. д-ра Мирослава Полянського**.

Поділяємо смуток і жаль референтки зв'язків **Дженні Бочар** по втраті дорогої мами **бл.п. Олени Когут** і передаємо вислови співчуття.

Окружна Управа СУА, Огайо

Замість квітів на могилу **бл. п. проф. Степана Чорнія** і **бл. п. Богдана Савки**, швагрів наших членок: **Евгенії Муштук**, **Марії Чорній**, **Катерини Савка-Іванчук** і **Марії Савка** складаємо на **Запасний Фонд "Нашого Життя"** 20.00 дол. а Родинам висловлюємо щирі співчуття

Управа і членки 63-го Відділу СУА, Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Дмитра Хоміцького**, брата **Михайлини Пилипець**, членки 47-го Відділу, складаємо враз із ширим співчуттям 15.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Управа 47-го Відділу СУА, Рочестер

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Оксани Бабій** сестри нашої членки **Ярослави Салик**, складаємо 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Управа і членки 64-го Відділу СУА, Нью-Йорк

Замість квітів на могилу **бл. п. Евгенії Кульпаки** членки нашого 103-го Відділу ім. **Олени Теліги** в **Гемпстеді Н.Й.**, складаємо 25.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**, а Родині покійної висловлюємо щирі співчуття

Управа і членки 103-го Відділу СУА Гемпстед

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Розалії Дармохвал** складаємо 20.00 дол. на **Український Музей** і 5.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Членки 12-го Відділу СУА, Клівленд

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Марії Заплітної**, тети нашої членки **Ярослави Лободич** складаємо 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Управа і Членки 20-го Відділу СУА Філядельфія.

96-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ, МІЧ.

В 1980 р. Відділ відбував сходи, брав участь в імпрезах **Округу** та інших **Відділів**. Влаштував дві імпрези — одну з **Округою**, а другу з іншим **Відділом**.

В січні 58-ий Відділ запросив нас взяти участь в показі носі для моделювання вишиваних суконок на їхній імпрезі "Ланч іст сервед". Тому, що нам було неможливо взяти участь в імпрезі, ми випозичили 58-му Відділові п'ять наших суконок, а вони їх моделювали.

У квітні разом з **Округою** ми запрезентували українській громаді книжку "Юкренієнс оф Дітройт", яку написала наша членка **Мирося Стефанюк**.

В серпні брали ми участь у етнічному фестивалі в **Дітройті**, на якому ми продавали печиво і каву.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Івана Телеги**, мужа **Стефанії Телеги**, членки 47-го Відділу СУА складаємо 50.00 дол. на **Український Музей** у **Нью-Йорку** і 33.00 дол. на **Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"**, Родині висловлюємо наші щирі співчуття.

Членки 47-го Відділу СУА Рочестер, Н.Й.

Дорогій **Оксані Рак** у співчутті її великого горя із-за втрати невіджалуваного **Подруга-Деди**, — в його світлу пам'ять на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"** 70.00 дол. складає

Гурток Книголюбів

В пам'ять моєї сестри **Наталки**, що відійшла у вічність в **Івано-Франківському**, складаю 15.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Володимира Смик

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. д-р Ярослава Воевідки**, батька нашої голови, складаємо 25.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**, а Родині висловлюємо наше щире співчуття

78-ий Відділ СУА, Вашингтон

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Теодозії з Лисяків Павликової** складаю 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"** і 13.00 дол. на передплату журналу для "Бабусі"

Марія Дорожинська

В пам'ять моєї найдорожчої сестри **бл.п. Лідії Проць**, яка померла 11 лютого в **Мюнхені**, складаємо 20.00 дол. на будову української церкви в **Люрді**

д-р Іван і Наталія Крупські

Замість квітів на свіжу могилу нашого дорогого приятеля **бл.п. Романа Левицького**, складаємо 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

д-р Іван і Наталія Крупські

В пам'ять моєї дорогої і незабутньої сестри **бл.п. Оксани Бабій** складаю 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Ярослава Салик

Замість квітів на могилу **бл.п. Надії Литвиненко** складають 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Ярослава і Роман Костирки

Замість квітів на могилу **бл.п. Михайла Стефанева** складаю 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**. Дружині **Покійного п. Марусі** висловлюю щире співчуття

Ольга Кузів

Замість квітів на могилу незабутнього приятеля і товариша зі шкільної лавки **бл.п. Петра Гордійчука**, складаємо 25.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**. Дружині **Марійці** та доні **Мартусі** з Родиною висловлюємо щире співчуття

Ігор і Оріся Руденські Клівленд

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Єлисавети Поритко** складаємо 25 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**

Остап і Лідія Кузик Михайло і Ольга Мочула

НАШИМ ДІТЯТАМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ЯК ГУСКА ВВІЧЛИВОЮ СТАЛА

МИКОЛА СИНГАЇВСЬКИЙ

Серед різного птаства — курей, качок, індиків — жила примхлива гуска. Не гуска, а бруднуля. Навесні чи восени, як нахлинуть дощі, бруднуля жодної калюжі не обміне. Лапки забруднені, мов у чобітки взуті, дзьоб чорний, наче сажу з димаря виносила.

Скільки не дорікали їй птиці, не слухається бруднуля. Заходить у курник — ніг не витирає. Запросять до себе качки — геть забруднить солому. Горє та й годі. І не соромиться гуска ні себе, ні інших.

Вирішили качки провчити бруднулю. Вимагали вони в болоті ноги та й завітали до гуски в гості. А в бруднулі якраз гусенята маленькі знайшлися. Такі жовті, пухнасті, жваві колобочки.

Качки на radoщах кинулись голубити гусенят. По-дитячому гелготали з ними. І так забруднили їх, що жовті колобочки почорніли, як грудочки землі.

На тому вони розпрощались і розійшлись по домівках.

А бруднуля ой мала мороки, доки викупала гусенят своїх.

Другого дня, коли гуска зустрічала сусідів, така ввічлива була, що й не впізнати. Ще на порозі чемно вклонилась:

— Ось умивальничок, — чистим дзьобом показувала вона. — Ось рушничок висить. Ось соломинка — чистилочка. А тепер заходьте, та обережно, бо в мене ж маленькі діти.

Зачувши материні турботи, гусенята тихо гелготали, радіючи з того, що в них така ласкава мати.

Відтоді гуска майже не бродила по калюжах, а, йдучи в гості, довго чепурилась і ще далеко від порога старанно витирала ноги.

ЩО СКАЗАЛА ХМАРКА

У квітні холодні, темно-сірі хмари вкривали небо. Через них сонце не могло дарувати людям променів. Часто накрапав дощ.

Та весна під хмарами й дощами господарювала, не покладаючи рук. Піднімала зелені вруна пшениці та жита, розпушувала землю на городах, нищила гусінь в садах, обкопувала дерева.

Коли це в полудень де не взявся рвучкий вітер, розвіяв хмари, погнав їх, мов маленьку отару, за темно-синій ліс, і там, напевне, сховав у лісових урвищах.

Лише одна біла хмаринка лишилася на його синьому полотнищі.

І незабаром почулося таке знайоме й рідне: кру-кру-кру.

Глянули ми вгору — журавлі летять. Простяглися ключем на північ, куди й весна прямувала і сонце задивлялось.

А хмаринка, дивлячись услід журавлям, зухвало і впевнено сказала:

— Якби я не лишилася в небі, хто б зустрів цих веселих весняних вісників. Чи знайшли б вони сонце без мене?

І здалося, ніби всі почули пустий, хвалькуватий голос хмарки. Та ніхто не звернув на те уваги. Сонце теж не зобидилось. Воно посміхалось доброю ласкавою усмішкою.

ЯКІВ ГУДЕМЧУК

КУРЧАТКО

Було собі курчатко
Жовтесеньке малятко,
Жвавеньке, чепурненьке,
Пухнасте і кругленьке.
Воно відважно, сміло
Стрибало і ходило
З сестричками й братами
Завжди близенько мами.
Та раз воно відбилось
Від мами й заблудилось.
Від страху аж дрижало
І жалісно пищало.
Почула мама-квочка
Як в травах край горбочка
Пищить, її малятко
Жовтесеньке курчатко.
Прибігла, пожаліла,
Маля крилом прикрила,
Курчатко звеселіло —
Безпечно тут і мило!
Скажімо так, між нами.
Де ж краще як у мами!

Світанок.

ЗАГАДКИ

Їду, їду — нема сліду.
(іпнїд ен нєвоц)

Сіренький, моторний
На соняшник сів,
Надзьобався добре
Й далі полетів.

(жнїчодоц)

НАШЕ ЖИТТЯ, КВІТЕНЬ 1981

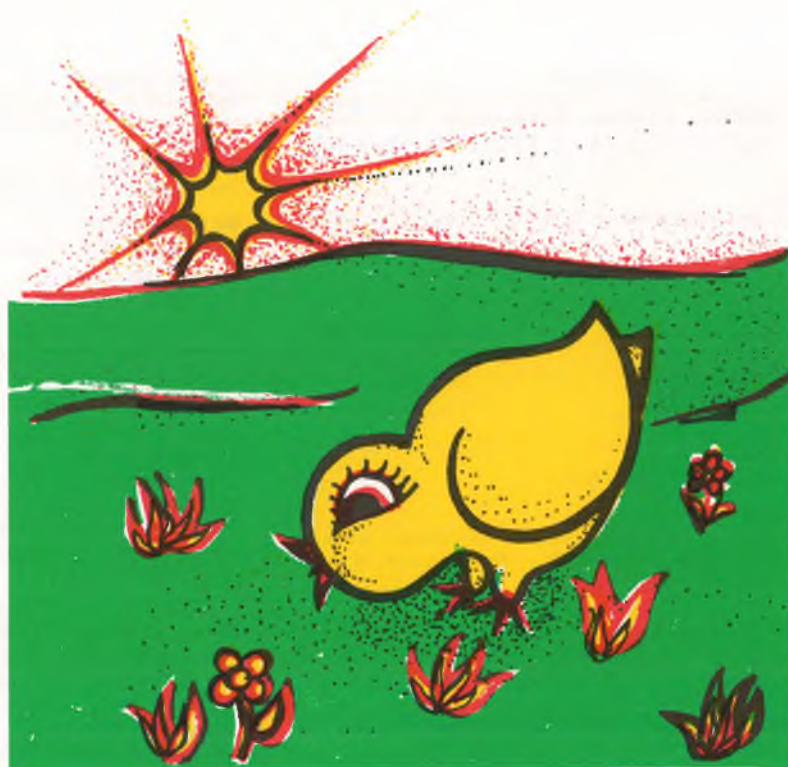

Рис. Мируня Геруляк

П. ТИЧИНА

А Я У ГАЙ ХОДИЛА

А я у гай ходила
По квітку ось яку!
А там дерева — люлі
І все отак зозулі:
— Ку-ку!

Я зайчика зустріла,
Дрімав він на горбку,
Була б його спіймала, —
Зозуля ізлякала:
— Ку-ку!

М. РИЛЬСЬКИЙ

ВІЄ ВІТЕР З-ПІД ВОРІТ

Віє вітер з-під воріт,
У воротях — сірий кіт.
Вітер сірому котові
Чеше вусики шовкові.

Ясне сонце вплива,
Коту спинку пригріва.
Кіт воркоче, кіт муркоче,
Ніби щось сказати хоче.

ІВАН ЗЛАТОКУДР

Квітень. Цвітень.
Сонце світить,
Струмись,
мов дзвіночок,
дзвонить!

Й знов весна
танцює в лузі -
в чобітках червоних!

Відгадаймо ж,
друзі,
Хто приніс весні
червоні чобітки
з країв далеких:

Чапля?
Журавель?
А може добрий наш лелека?!

ДАТКИ
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"
ВІД 1-го ЛИПНЯ ДО 31-го ГРУДНЯ 1980 р.:

300.00 доларів.

82-ий Відділ США — New York, N.Y.

110.00 доларів.

20-ий Відділ США, Philadelphia, Pa.

по 100.00 доларів.

83-ий Відділ США — New York, N.Y. 21-ий Відділ США — Brooklyn, N.Y.

35.00 доларів.

Л. Гуцалюк — New York, N.Y.

30.00 доларів.

I-ий Відділ США — New York, N.Y.

по 25.00 доларів.

Оксана Мостович — Lexington Ky., 35-ий Відділ США — Ozone Park, N.Y., 89-ий Відділ США — Kerhonkson, N.Y., К. Кошняк — Kingstown, Надія Костик — Nyack, N.Y.,

по 20.00 доларів

Анастасія Михайлович — Chicago, Ill., Кейсі Цісик — New York, N.Y.

по 19.00 доларів

Окружна Управа — New York, N.Y., Катря Мадяк — Toronto, Ont., Canada

15.00 доларів

Іванна Мох — Toronto, Ont. Canada

по 10.00 доларів

Ангеля Талан — Baltimore, Md., Н. Бровар — Chicago, Ill., 1-ий Відділ — New York, N.Y., 70-ий Відділ — Passaic, N.J., А. і Е. Лопатинські — New York, N.Y., Наталія Даниленко — Philadelphia, Pa., 17-ий Відділ США — Miami, Fl., Галя Дершко — Sascatoon, С. Білик — Montreal, Que., Софія Андерсон — Detroit, Mich., Анна Кульчицька — Chicago, Ill., Парася Іванець — St. Catherines, Ont.

по 9.00 доларів

Анна Рак — New York, N.Y., Анна Федорак — Buffalo, N.Y., Юлія Сквіртнянська — Woodhaven, N.Y., Ольга Падик — Toronto, Ont.

У восьму річницю смерті моєї Дорогої Мами **бл.п. Юлія Белей** складаю 13.00 дол. на передплату журналу "Наше Життя" для "Бабуси"

Люба Домбчевська

Замість квітів на могилу **бл.п. Олега Федака** складаємо 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині висловлюємо наше щире співчуття

Наталка і Степан Мартюки

Замість квітів у пам'ять моєї сестри **бл.п. Нелі Ортинської**, складаю 15.00 дол. на Стипендійний Фонд у Бразилії.

Марія Жовнірович

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п.о. Крилошанина Лютослава Куссія і його дружини бл.п. Марусі з Юриків** зі Золочева складають на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 10.00 дол.

**Золочівці — Федорчаківні,
Стефа Вірстюк,
Ірена і Леонтина Галяженки**

по 8.00 доларів

Катерина Бук — Hunter, N.Y., Фапіна Кульчицька — Detroit, Mich., Романа Микитюк — Toronto, Ont.

7.00 доларів

Таня Смолинська — Shrewsbury

по 6.00 доларів

Павлина Ярема — Auburn, Марія Семотюк — Toronto, Ont.

по 5.00 доларів

Брикович — Philadelphia, Pa., Олена Бабчук — Monterey, M. Лолунка — Philadelphia, Pa., Марія Дицьо — Lewistown, Дарія Запар — Vineland, Тамара Панчак — Leonardo, Ольга Гірна — Yonkers, N.Y., Анна Стельмах — Baltimore, Md., Юлія Гробельська — Kenora, Евгенія Савка — Edmonton, Alta, Ольга Крайківська — Edmonton, Alta

по 4.00 доларів

Марія Дунець — Toronto, Ont., Люба Козак — Windsor, Наталія Винницька — Weston P. Троян — Australia, Іванка Яремко — Parma, Ohio, Теодозія Депутат — Buffalo, N.Y., Олена Сасюк — Puerto Rico, Ярослава Гапій — Glen Spey, N.Y., Марія Голуб — Kalamazoo, Ірена Дорожинська — Woodside, N. Y., Александра Волошин — Parma, Ohio, Дора Сасик — Chicago, Ill., Катерина Домарецька — Waupon, N. J., Ольга Дубик — Hamilton, Ont., Уляна Стадник — Marlewood, N.J., А. Галан — Baltimore, Md., Любов Тимчук — New York, N.Y., Ольга Лехнюк — Chicago, Ill., С. Леськів — Philadelphia, Pa., Анна Тимків — Philadelphia, Pa., Ірена Качанівська — Philadelphia, Pa., Е. Гончарик — Kenora, Віра Данець — Newark, N. J. Параскевія Витвицька — New Haven, Conn., Ольга Денисенко — Kerhonkson, N.Y., Лена Басюк — Forest Park, N.Y., Ярослава Фурманюк — Chicago, Ill., Ольга Голян — Albany, N.Y., Ольга Мостович — Toronto, Ont.

по 3.00 долари

Марія Голуб — Kalamazoo, Іванна Рожанковська — New York, N.Y., Олена Процюк — New York, N.Y., Ірена Болюте — Buffalo, N.Y., Анна Корінь — Van Nuys, Марія Штайнберг — Parma, Ohio, Евгенія Шанц — Sohoes, N. J., Параска Олексюк — Philadelphia, Pa., Анна Кучма — Chicago, Ill., К. Горбачевська — Montreal, Que., Катруся Говда — Edmonton, Alta, Ольга Ізьо — Edmonton, Alta, Софія Залозецька — Winnipeg, Man., Варвара Семко — Grimsby, Ірина Островська — Toronto, Ont.

по 2.00 долари

К. Антонюк — Edmonton, Alta, М. Матківська — Waterville, N.Y., Люся Гентиш — Whitehale, Олена Кміцікевич — Peru, Марія Мартинюк — Clifton, N.J., Валентина Журківська — Detroit, Mich., Лідія Захарків — Rochester, N.Y., Ольга Грицак — Clifton, N.J., Богданна Михайлів — Bethlehem, Pa., Евгенія Муха — Chicago, Ill., Любомира Шеремета — Chicago, Ill., Ольга Томків — Toronto, Ont.

по 1 дол.

Катря Василькевич — Greensburg, Марія Пашук — Alden, Д. Бурштинська — Chicago, Ill., Павлина Різник — Pine Plains, Марія Халуца — Bronx, N.Y., О. Грабар — Edmonton, Alta, Софія Мацук — Montreal, Que., А. Бачинська — Montreal, Que., С. Дроздовська — Edmonton, Alta

Жертводавці на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", які склали свої пожертви як: подяки, побажання, привіти чи "Замість квітів" є проголошені кожного місяця.

Щиро дякуємо

Іванна Ратич
фінансова секретарка

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 і по полудні від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

33-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ПАРМА, ОГАЙО.

Річні загальні збори Відділу відбулися 8-го лютого 1981 р.

До управи на 1981 рік ввійшли: Мирослава Грабець — голова, Марія Кордуба — перша заступниця голови, Володимира Полянська — друга заступниця голови, Ольга Дем'янчук — секретарка, Марія Футей — касирка, Зеновія Ярош — касирка садочка.

Референтки: Александра Волошин — організаційна, Любомира Мичковська — культурно-освітня, Євгенія Дубас — виховна, Марія Яворська, Іванна Шкарупа, Олена Сушків, Марія Кордуба — суспільної опіки, Стефанія Городиська — пресова, Люся Медичка — фінансова, Іванна Ясевич, Ірина Романів, Марія Гнитка, Марія Яворська — господарські, Дарія Микита і Іванна Вовк — стипендійні, Александра Мачалаба — поміч і повідомлення, Зеновія Ярош, Віра Смаль-Стоцька — транспорт автами.

Контрольна Комісія: Ярослава Гергель — голова, Дарія Кузьмин — членка, Ольга Городиська — членка, Емілія Воляник і Євгенія Фандарис — заступниці.

Мирослава Грабець,
голова

47-Й ВІДДІЛ СУА, РОЧЕСТЕР, Н.Й.

Річні загальні збори Відділу відбулися 1-го лютого 1981 р. Окружну Управу репрезентувала заступниця голови Оксана Кулик.

До управи на 1981 рік увійшли: Марія Крамарчук — голова, Анна Капітан — заступниця голови, Ірина Михайлюк — протоколярна секретарка, Галина Павлічко — кореспондентська секретарка, Марія Костів — фінансова референтка, Марія Лилак — касирка.

Референтками стали: Ростислава Стеців, Галина Остапюк і Анна Сорохтей — культурно-освітні й імпрезові, Ірина Юрків — виховна, Ірина Руснак — пресова, Олена Гадзінська — зовнішніх зв'язків, Марія Джус —

внутрішніх зв'язків, Галина Несторович, Стефанія Костик, Анна Сохоцька та Марія Сипняк — господарські, Марія Лозинська — мистецька, Тетяна Шутер і Віра Мотика — суспільної опіки.

Делегатки до УККА: Анна Єйна і Марія Лещишин.

Контрольна Комісія: Ірина Шмігель — голова, Іванна Мартинець, Олена Харамбура, Марія Лещишин і Тамара Гривнак — члени.

Ірина Руснак,
пресова референтка

73-Й ВІДДІЛ СУА, БРИДЖ-ПОРТ, КОНН.

Річні загальні збори Відділу відбулися 14-го грудня 1980 р. в присутності голови Окружної Управи Нової Англії, Марії Гижой.

Нову управу вибрано в такому складі: Марія Сливінська — голова, Ярослава Ковач — заступниця голови, Мирослава Чубата — секретарка, Галина Тромса — касирка.

Референтки: Степанія Бабій — організаційна, Тамара Пеленська і Наталія Шуст — культурно-освітні, Олександра Шуст — пресова й музею, Анна Гомик — суспільної опіки і зв'язків, Марія Цап — імпрезова, Надя Чубата і Марія Пелешук — господарські.

Контрольна Комісія: Ольга Сусла — голова, Олександра Вучек і Марія Болонна — члени. Олександра Шуст

116-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ, ІРІ, ПЕНН.

Річні загальні збори відбулися 25-го січня 1981 р.

До нової управи ввійшли: Ірина Свистун — голова, Ляриса Шпон — заступниця голови, Дарія Меккей — секретарка, Марія Лавоська — касирка.

Референтки: Ляриса Шпон — організаційна, Марія Дозорська — культурно-освітня і виховна, Марія Колосівська — імпрезова, Надія Волинець — пресова, Марія Ярема — суспільної опіки, Христина Ярема і Ірина Бравн — господарські.

Контрольна Комісія: Ірина Бравн — голова, Рената Волинець і Марія Пеленська — членки.

На зборах рішено зложити 50.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку з нагоди 5-ої річниці відходу у вічність Олени Лотоцької.

Нові членки в 1981 р.: Берніс Богуш, Оріся Дейл.

Надія Волинець,
пресова референтка

СКЛАДАЙТЕ ДАТКИ НА

"ПРЕСОВИЙ ФОНД 'НАШОГО ЖИТТЯ'!

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$13.00, half year \$7.00, single copy \$1.30.

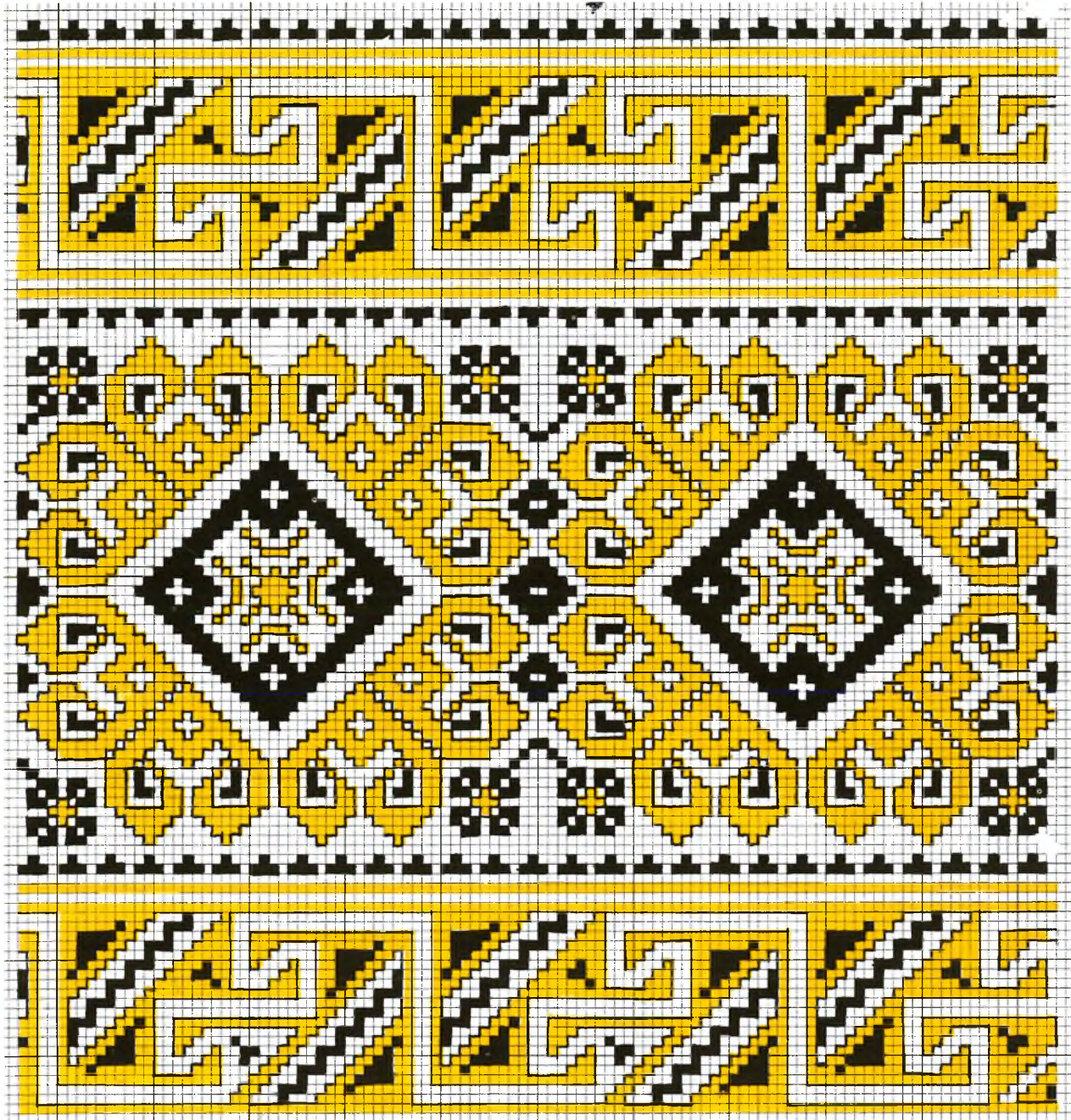
COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 13.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна ... 13.00 дол. піврічна 7.00 дол. Поодинокі число 1.30 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїй валюті, в сумі яка дорівнює вартості 13.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011 ©Copyright 1981 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailing offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Взір до вишивання проєкту Ірини (Орісі) Свєник, виконаний під час перебування в Мордовських таборах. Рисувала Ольга Трачук